

એક આનાનું પાત્રેજ મળવે સફળ મેલસામાં આવશે.

ગા સા ન—સ રા ય રન બા—મી ઘ
યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણતર તથા તે સાથે
ચાલુ કરવા જોઈતા બુલંદ
ખ્યાલાત યાને વીચારો.

લખનાર : એરવદ સિરેજ શાપુરજી મચાની,
એમ. એ. એલ. એલ. બી. સોલીસીટર.

કુ' બ ૬

૧૯૨૬.

(સર્વ હકો રાખી રવાની રાખ્યા છે.)

(ALL RIGHTS RESERVED.)

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાષ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૬૯૯ ક્રમાંક

પુસ્તકનું નામ ગોદ- સારણાનું બાળાતર
અને વિચારો

વિષય પૃષ્ઠ ૮૪૫૨:૪૨૯

ગા સા ન—સ રા ય ર ન બા-મી થ્ર
યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણુતર તથા તે સાથે
ચાલુ કરવા જોઈતા ખુંલંદ
ખ્યાલાત યાને વીચારો.

લખનાર : એરવદ ફીરોજ શાપુરજી મસાની,
એમ. એ., એલ એલ. બી., સોલ્ડીસીટર.

મું બ ઈ.

૧૯૨૭.

(સર્વ હક કર્તાએ સ્વાધીન રાખ્યા છે.)

(ALL RIGHTS RESERVED.)

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

આ કેતાબ દીનશાહ શાપુરજી મસાનીએ મુંબઈના કોટમાં
બેંક-ક્રોસ-સ્ટ્રીટ ખાતે “ધી ક્રશો-ગર્લ પ્રીટીંગ પ્રેસ”
માં છાપી છે, અને શીરોજી શાપુરજી મસાની
સોલીસીટરે, ૩૭૫, હોન’બી રોડ,
મુંબઈમાં પ્રગટ કરી છે.

કેતાબ સાથે નેક યાદ !

અનુશેહ રવાન બહેશત-બહેરેહ ગુલબાઈ-બીનત-

કાવસજીની નેક યાદમાં

દુઆ ગુનજ હુ કે

વહાલી માતા તરીકે આં નાચીજ દીકરા માટે જે જે મહેનત કરી

સૌથી સરસ રીતે ઉધારવાની આપે જે હેતલરી કાળજી કરી છે

તે માતા તરીકેના સૌથી ખુશદ કેસાસની ફરજ વાળખી

રીતે અદા કરવાના બદલામાં—

તમે તમારાં ઉરવનના આતેની આતશની મારફતે તથા જે જે મીઠા અને માંધ, તથા જે જે યસન કીયા તરીકે થતાં રહે છે તેની ખાસ્તરો મારફતે, તમારાં ફરોહરની તુફલમાં (ઉંચ વસીલામાં રહીને), જે પ્રમાણે દાદાર હોરમજદે હુમત, હૂખત, હવરસ્તના ત્રણ કદમથી તમામ સૃષ્ટિ-રચના પેદા કરી છે તેજ કદમને પેશ પડતા તમારાં પોતીકાં હુમત, હૂખત અને હવરસ્તની મારફતે, અશો સરોશ યજ્ઞદની પનાહમાં રહીને, બહેશત-બહેરેહ થઇને, ચાલુ અને ચાલુ “અર્થેમ” તરફ પગથ્યે પગથ્યે આગળ અને આગળ મીનોઇ વૃદ્ધિમાં વધતાં રહો !

સરોશ અશો ફીરોઝગર ચાર વ પાદાર વ નેગેહદાર વ ગુરદાર વ પાના વ પારખાને-રવાને-બહેશત-બહેરેહ આસ્તા ગુલબાઈ બીનત એરવદ કાઉસ આશ !

આમીન ! આમીન !! આમીન !!!

આ કેતાબ બાબે સુચના.

શરૂઆતમાં સૃષ્ટિના પેદા કરનાર અહુરામજ્દા, તથા અમ-શાસ્પદો, મીનો, દઝે, ફરરોબ, યજ્દો જેવા નૂરમંદ સાહેબોને નમન કરી, વખશુરે-વખશુરાન રમજ-ગો અહુરાના અશો સ્પિત-માન જરાતોક્ત સાહેબનાં શાદ રૂહ ઉપર દરૂદ ગુજરી, તેવણુ સાહેબના તનાસુલી સીલસીલો ધરાવનારા તમામ જય-નશીનો અને દીન-રાઈનીદારો ઉપર આફરીન કરી આ કેતાબ બાબે સુચના કરવાની મુજના ખુદાની રબ લઉં છું.

જરથોસ્તી દઝેનમાં જે બધી ખુલંદ “યસ્ન” યાને ક્રીયાઓ ફર-માવેલી છે તેમાં ગુજર પામેલાં અનુશેહ-રવાનોની તમામ મોતેબર ક્રીયા-ઓમાં બે ક્રીયાઓ આપણું ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. શરીરથી રવાન છુંદું થયા પછી લાસને ઠેકાણે પાડવા માટે અને દોખ્મ-નશીનીને લાયક કરવાને માટે લાસની નજદીક તેનો સચકાર વગેરે થઈ રહ્યા બાદ, નાની “યસ્તગાંન” યાને ભોંય આગળતું ભણતર ચાલુ કરવામાં આવે છે, અને તે પછી મોટી “યસ્તગાંન” યાને ગેહ-સારણું ભણવામાં આવે છે, કે જે ભણતરને માટે આ કેતાબ ખાસ લખવામાં આવી છે. ખીજી અગત્યની ક્રીયા “પાદ-રજ” ને નામે જણાયલી છે, અને જેને આપણે ‘પાછલી રાતના ઉઠમણા તથા ચહાઈમતી ક્રીયા તરીકે ઓળખ્યે છીએ, જે વખતે ગુજર પામેલાં રવાનો હીસાબ-શુમાર થાય છે તે વખત રવાનના ગુજર પામવાના દીવસની બામદાંદથી ગણતાં ત્રણ દીવસ પુરા થવાની આગ-મજનો સવાથી દોઢ કલાકનો ઐયામ છે, અને આ વખત વંદીદાદમાં

જણાવવા મુજબ ત્રીજી રાતની આમદાદ આગમજનો છે જે વખતે તે રવાનનો હોશ જાગૃત થઇને આ દુન્યામાંથી સેવટની કુચ કરી જાય છે. તે વખતને “પાદ-રૂજ” યાને “બદલો મેળવવાનો દીવસ” તરીકે ઓળખાય છે અને તે વખતે જે “ધુપ-સારણ” ની ક્રીયા તેજ વખતે કદીબી નહીં ચુકી જવી જોઇએ તેવી છે તે ક્રીયાની ખુલંદી તથા અગત્યતા પુષ્કળ જણાવવામાં આવી છે. આ ક્રીયા વખતે ગુજર પામનારના હૃમ-ખેશી, સગાહાલાં, તથા દોસ્ત-આસ્ના વગેરેએ જરૂર મીજલસ થઇને ક્રીયા નજદીક હાજરી આપવાની ફરજ છે, અને તે ક્રીયાનું બહુતર-ચાલુ હોય તે વખતે “પાદ-રૂજ” ના ખાસ ખ્યાલાત યાને વિચારો દરેક મજલસીએ રવાનની ખુશાલી યાતો તસલ્લીને ખાતર કરવાની જરૂર છે. આ ખુલંદ ક્રીયા “પાદ-રૂજ” ને માટે એક મોટું આશરે ૧૭૫ પાનાનું ચોપાન્યું માનવંત ઉસ્તાદ સાહેબ ખેહેરામશા નવરોજી શરાફની મહેરબાનીથી બહાર પાડીને જરથોસ્તી ઇસ્મે-ક્તૂમ ઇન્સ્ટીટ્યુટ તરફથી અત્યાર આગમસ મુફત વહેંચાયું છે, અને તેની નકલ હજીબી ખાહેશમંદને માટે ફાજલ પાડીને મુફત આપવામાં આવે છે. આ “પાદ-રૂજ” ની કેતાબમાં મરણ પછીની જરથોસ્તી દએન મુજબ સમજાવેલી હાલત તુલોતવીલ સમજાવવા ઉપરાંત તેમાં “પાદ-રૂજ” ની ક્રીયાના મીથ્ર ખાસ આપવામાં આવ્યા છે, જે મીથ્ર ચહાઈમની ક્રીયામાં હાજર રહેનારાઓને બહુજ કીમતી રીતે ઉપયોગી થઇ પડે છે, અને તે મીથ્રની મોજ જેઓએ જાતે એવી ક્રીયામાં હાજર રહીને તેના ખ્યાલાત યાને વિચારો ફેંકીને પોતે ચાખી છે તેઓજ પીછાણી શકે છે.

આ “પાદ-રૂજ” ની ક્રીયાની મીસાલ “ગેહ-સારણ” નું બહુતર પણુ તેટલુંજ અગત્યનું છે. જે વખતે રવાન પોતે શરીરને છોડી દઇ “કેહપ” યાને અણુદીઠ શરીર-આકારમાં જ્યાં ખાકી શરીરનો સચકાર કરીને મુકેલું હોય છે ત્યાં માથાં નજદીક રોક્ષન ચેરાગ આગળ નણુ રાત રહે છે, અને તે ખાકી શરીર સાથે ઉસ્તાનના બ્લુ દોરા રૂપી

પ્રવાહ મારફતે અણુદીક સંબંધ રાખે છે, તે વખતે ખાકી શરીર જે એકવાર રવાનનું પોતીકું ઘેર મીસાલ હતું તેની બરાબર વ્યવસ્થા કરવા માટે તથા દોષમા નજદીક લઈ જવા અગાઉ જે “સ્તોત” નો કીલ્લારૂપી બચાવ તેને આપવાની જરૂર છે તે “સ્તોત” અહુનવદ ગાથાના તમામ સાત હા જેને “ગેહ-સારણુ” તરીકે ઓળખવામાં આવે છે તે બુદ્ધ સ્તોત માટે અવસ્તા ભણતરના એજમતી કલામે વખશુરે-વખશુરાંન સાહેબે રચી આપ્યા છે. ગેહ-સારણુ તરીકે આ ગાથાનું ભણતર કેટલી બધી કીમતનું છે તે બાબે ઈજસ્તેના હા પપ ના નીચે આપેલા ફકરાઓ ગોખી રાખવાની ખાસ જરૂર છે—

“યાઝ્ઞો નો હુંતી ગાથાઝ્ઞો હુરેશ્વઘતિશ્ય પાશ્વઘતિશ્ય મધન્યુશ અરેથાઝ્ઞોસ્ય; યાઝ્ઞો નો હુંતી ઉરેને વએમ અરેથેમ્ય વસ્ત્રેમ્ય. તાઝ્ઞો નો હુંતી ગાથાઝ્ઞો હુરેશ્વઘતિશ્ય પાશ્વઘતિશ્ય મધન્યુશ અરેથાઝ્ઞોસ્ય; તાઝ્ઞો નો હુંતી ઉરેને વએમ અરેથેમ્ય વસ્ત્રેમ્ય. તાઝ્ઞો નો બુયાંન હુ-મીજદાઝ્ઞો અશ-મીજદાઝ્ઞો અષો-મીજદાઝ્ઞો પરો અસ્નાધ અંધહુયે પસ્વસ્ય અસ્તસ્ય અઝ્ઞોદસ્ય વી-ઉરવીશ્તીમ.”

—યજ્ઞને, હા પપ; ૨.

યાને કે “જે ગાથા હમુને રક્ષણ કરનારા તથા બચાવ કરનારા તથા મીનોઈ ખોરાક જેવા છે; જે ગાથા હમારાં રવાનને માટે ખોરાક તથા વસ્ત્ર બેઉ છે, તે ગાથા હમુને રક્ષણ કરનારા તથા બચાવ કરનારા તથા મીનોઈ ખોરાક જેવા છે; તે ગાથા હમારાં રવાનને માટે ખોરાક તથા વસ્ત્ર બેઉ છે. ખાકી શરીર તથા શુદ્ધબુદ્ધ એકબીજાથી છુટાં થયા પછી (યાને ગુજરવા બાદ) તે ગાંથા હમુને પેલી દુન્યામાં સારો બદલો આપનારા, પુરતો બદલો આપનારા તથા અશોષનો બદલો આપનારા થાએ!”

હાલમાં ગુજરાતની પાયદસ્તની ભેળી મળેલી મીઝલસમાં હાજર રહેલાં બાનુઓ અને ગૃહસ્થો એ મહાન પ્રસંગની ગંભીરતા જાણવાને બદલે ભગતી સળતી દુન્યવી બાબદોની વાતચીતમાં વખત ગાળે છે તે બહુજ નામનાસેય છે. આ ગેહ-સારણું શરૂ થાય ત્યારથી તે તમામ પુરૂં થાય ત્યાં સુધી ગુજર પામનારના ખેશીઓ તથા દોસ્ત આસ્નાઓએ તેમજ અનુભવે ત્યાં હાજર રહી કુસ્તી-પાદીયાવ ફરીને સરોશ બાજુ ગેહ ભણી લઈને નીચે આગળ ચાલતાં જણાવ્યા મુજબ “સરોશની બાજુ” લેઈને ગેહ-સારણાના ખ્યાલાત યાને વિચારોમાં મશગુલ રહેવાની ખાસ ફરજ છે, અને જેમ જેમ મોખેદ સાહેબો તરફથી ગેહ-સારણાના ફકરા બુલંદ અવાજે ભણાતા જાય તેમ તેમ તેને લગતા આ કેતાબમાં સમાવેલા બુલંદ ખ્યાલાતની અંદરજ લીજ થઈને આ સૃષ્ટિ-રચનાની સેવટની તેમ ચાલુ યાદ રાખી, આ “સે-પંજી સરાય” એટલે “ત્રણ પાંચ દીવસના મુસાફર-ખાના” જેવી દુન્યાનાં તકલીદીપણાંને, ખ્યાલ મજબુત નજર સનમુખ રાખી, તે ગુજર પામેલાં રવાનનો હોશ આ દુન્યા સાથનો સંબંધ સદાનો કાપી નાંખીને હવે બસ પેલી અણુદીઠ આલમેમાંજ મીનોઈ વૃદ્ધિમાં આગળ વધતું રહે એવા પ્રકારના ખાસ ખ્યાલાત (વિચારો) ચાલુ ફેંકવાની બધા મીઝલસીઓની ગંભીર ફરજ છે. આ વખતે મીઝલસીઓએ દુન્યાદારીની યા બીજી ત્રીજી કોઈપણ બાબદની વાતચીત પોત પોતામાં કરવી જોઈતી નથી, પણ જે ગંભીર પ્રસંગ માટે તેઓ ભેગા મળ્યા છે તે પ્રસંગનેજ યાદ રાખીને તે પ્રસંગને લગતા ઘટતા ખ્યાલાત યાને વિચારો કરી શકાય એવી મંતલબથીજ આ નાની કેતાબ બહાર પાડવામાં આવી છે.

ગેહ-સારણું, દાખમે-નશીની, સરોશની કીયાઓ, તથા જીંદગી દરમ્યાન સામેત પાદયાવ કુસ્તી સાથની ફરજયાત કીધેલી અંદગી—આ ચાર પાયાઓ ગુજર પામનારનાં શબ્દના સેવટન આ દુન્યાદારીના મજબુત મીઝના “પીંજર” યાને કોટલાંને ભાંગી તોડીને બ્રષ્ટ કરવામાં

મદદગાર થાય છે એમ વખ્ખુરે-વખ્ખુરાંન સાહેબનો કોલ છે. ઉરવાનને ગુજર પામવા બાદ આ દુન્યા તરફ ખેંચાયલું નહીં રહેવામાં જેટલી ક્ષીયાઓ મદદગાર થઈ પડતી હોય તે દરેક ક્ષીયાઓ બરાબર કાયદાસર કરવામાં તે ઉરવાનને અતી ઘણો ફાયદો થાય છે. ઉરવાન ગુજર પામ્યા પછી જો તેની ખાહેશોનું પીંજર આખું રહેવાને લીધે આ દુન્યા તરફ કંઈપણ કહેવાતા સાયન્ટીફિક પ્રયોગોથી યા સાંધેનોથી યા ખીજા કોઈપણ સખખથી ખેંચાયા કરે છે તો તે ઘણુંજ દુઃખી થાય છે, કે જે પ્રમાણે ગુજર પામનાર માટે જીવતાંઓએ કીધેલાં રડણ તથા વીલાપથી પણ તે ઉરવાન આ દુન્યા તરફ ખેંચાઈને ઘણુંજ કમકમે છે અને દુઃખી થાય છે. આવું ખેંચાણુ તે ઉરવાનને માટે નહીં ખમી. શકાય એવું દોજખ જેવું ભયંકર દુઃખ થઈ પડે છે. તેવાં દુઃખમાંથી ઉરવાનને સદાનું મુક્ત કરી અણુદીઠ આલમોની અંદર ચાલુ શાંતી અને મીનોઈ ખુશાલી તરફજ તેની વળાણુ રહે, અને અશો સરોશ યજ્ઞદના બુલંદ અશો પ્રવાહોની પોશ્ત-પનાહી મેળવે તેને ખાતરજ તે ઉરવાનને લાયક સંજોગો ઉભા કરી આપવામાં મોટી મદદ તરીકે ગેહ-સારણું, દોખમે-નશીની, સરોશની યજ્ઞને તથા વંદીદાદની ક્ષીયાઓ, તથા પહેલા ત્રણ દીવસ દરેક ગેહમાં થતી સરોશની ખાજની ક્ષીયાઓ કરવામાં આવે છે, અને આ ક્ષીયાઓ તે રવાનની પોતીકી જીંદગી દરમ્યાનની ફરજયાત બંદગીની અસરોની સાથે મળીને તે ઉરવાનને શખના મીઘ્ર યાને પીંજરમાંથી મુક્ત કરવામાં ખાસ મદદગાર થઈ પડે છે. આવા એક અતી અગત્યના પ્રસંગને માટે જે વખતે ઉરવાન લાંખી મુસાફરીએ અણુદીઠ આલમ તરફ જવાની તૈયારીમાં રહે છે તે વખતે આપણા વીચારો કેવી રીતના રાખવા જોઈએ, અને મજલસી તરીકે ગુજર પામનાર વહાલાં ખેશી યા મીત્રને વીચાર તથા લણુતરના શખ્દોના ખ્યનીના કાયદાઓને (Laws of Thought-Vibrations and Word-Vibrations) આધારે કેવી રીતે આપણે મદદગાર થઈ શક્યે છીએ, તેનો એક ઝાંખો ખ્યાલ આપવાની મકસદથીજ આ કેતાખ લખવામાં આવી છે.

આ વીચાર અને ચિત્તની એકાગ્રતા (Convergency and Concentration of Thought-Force) બળવવાનો અસલ જરથોસ્તી કાયદો આપણાં વચ્ચેથી ગુમ થયેલો હોય એમ લાગે છે, અને આપણી ખાનગી અંદગી યા ક્રીયાકામ વખતે તેમજ બહાર મીજલસો જેવી કે લગન, નવનૈત, ગેહ-સારણું, પાદ-રૂજ તથા જશન જેવાં ક્રીયાકામ દરમ્યાન આપણી ખાસ હાજરીની જરૂરયાત પીછાણી શકતા નથી, તથા તે પ્રસંગને અનુસરતા વીચારો ધરાવી, મનને એકાગ્ર કરીને કાંઈનેખી મદદ યા ફાયદો થાય એવું હાલ કરી શકતાં નથી, કારણકે “મીથ્રનો કાયદો” યાને વિચાર અને લાયક દુઆનાં બળથી મદદ કરવાનો કાયદો આપણી કામ ભુલી જતાં શીખી છે. અવસ્તા માંથ્ર યાને કલામો તો તલવારના ગોચા તેજ પાના મીસાલ છે, તેને લગતા અંદર સમાવેલા મીથ્ર યાને અસલ વિચારો ગોચા તલવારના હાથા મીસાલ છે, જ્યારે અશોષનું કુવત ગોચા શમ્શીર-ખાઝનાં બદનનાં જોર મીસાલ છે. જે પ્રમાણે એક તલવાર ફેરવનારને તેજ હાથાવાળી તલવાર સાથે બદનનું કુવત તેમજ તે ફેરવવાની કવાયદની જરૂર છે, તેજ પ્રમાણે એક ખરા અંદગી કરનારને અંદગીનું સંપુર્ણ ફળ પામવા માટે અવસ્તા માંથ્ર ઉપરાંત તેના અસલ મીથ્રનું જ્ઞાન તથા તરીકતોની કવાયદથી તનમાં ખીલવેલું અશોષનું કુવત એ બન્નેની એકસરખી જરૂર પડે છે. આ જરથોસ્તી મીથ્રનો કાયદો અશોષની તરીકતોની સાથે પાછો સજીવન કરવામાં આવશે, ત્યારે અને ત્યારેજ આપણી કામ પોતીકી અંદગી તેમજ ક્રીયાકામ, બહાર યા ખાનગી, નો વાજખી બદલો મેળવવાને લાયક થઈ શકશે.

આ ગેહ-સારણાંના મીથ્રમાં જે ઉંડાણ શીલસુરીનાં તલ્લ સમાયલાં છે તે ખુદાનું ચાહવું હશે તો “ક્રશો-ગર્દ” નામના ત્રીમાસીક ચોપાન્યામાં વખતોવખત સમજવવામાં આવશે, અને જેઓને આ બાબે વધુ ઉંડાણથી સમજવાનો-શોખ હોય તેઓ તે સમજણુ તે દીશાએથી પોતાની મકદુર મુજબ પોતાના ખુદાના ચાહવાથી મેળવી શકશે.

આ બાબદના સંબંધમાં થોડીક સુચનાઓ કરવાની જરૂર છે. ઉપર જે સરોશની બાજ લેવા માટે જણાવવામાં આવ્યું છે, તેના અવસ્થા નીચે મુજબ લખવા જોઈએ; એ માટે ગેહ-સારણાંના વખતની આગમય ગુજરનારનાં જહાલાંઓ સુદ્ધાં દરેક મળવેલી બાનુ તથા ગૃહસ્થે એલાહેદી જગ્યાએ કુસ્તી-પાદયાવ કરીને સરોશની બાજ લઇને મીજલસમાં બેસવું, અને મુન પાને ચુપકીદી ધારણ કરવી, કે જેથી સરોશની બાજ તુટે નહીં:

દનઝોથ્ર અહુરહે મજદાઝો, અષેમ વોહૂ ૩.

ફવરાને મજદયસ્તો જરથુશિરશ વી-દઝેવો અહુર-તંકઝેષો (હાવન, રપીથવન યા ઉઝીરન એ ત્રણમાંથી જે ગેહ હોય તે લખવી) ફસસ્તયઝેચ. સ્તઝોપહે અષેહે તખ્મહે તનુ-માંથહે દરષિ-દઝોશ, આહૂઠર્યેહે દનઝોથ્ર યસ્નાઠચ વહુમાઠચ દનઝોથ્રાઠચ ફસસ્તયઝેચ. યથા અહૂ વઠર્યો જઝોતા ફા મે ઝૂતે, અથા રતુશ અપાત્તચિત્ હુચ ફા અપવ વીદવાઝો ઝઝોતૂ.

* * *

અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ,
અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ,
અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ.
યથા અહૂ વઠર્યો (૧)

કેમના મજદા મવઘતે પાયૂમ દદાત.
હુયત્ મા દ્રેવાઝો દીદરેષતા અઝેનંધહે,
અન્યેમ શ્વહમાત્ આથ્રસ્ત્યા મનંધહસ્ત્યા,

* “સ્તઝોષેમ અષીમ” વાળો ફકરો ગેહ-સારણાં વખતે નહીં લખવો જોઈએ તેથી અહીં કહાડી નાખ્યો છે.

યયાઓ બ્યઓથનાઇશ અર્થેમ થઓશતા અહુર*.

તાંમ મોઇ દાંસ્તવામ દએનયાઇ કાવઓઆ.

કે વરેથેમ-જા થ્યા પોઇ સેંગહા પોઇ હુન્તી

ચિથ્રા મોઇ દાંમ અહૂબિશ રતૂમ ચીજદી

અત્ર હોઇ વોહૂ સઓપો જન્તૂ મનંધહા

મજદા અહુમાઇ યહુમાઇ વષી કહુમાઇ ચીત .

પાત-નો તબિબ્યન્તત પધરિ,

મજદાઓસ્થ આરમધતિશ્થ સપેન્તસ્થ.

નસે દએવી દુક્ષ, નસે દએવો-ચિથ્રે,

નસે દએવો કકરશ્તે, નસે દએવો-કદાધતે,

અપ-દુક્ષ નસે, અપ-દુક્ષ દવાર,

અપ-દુક્ષ વીનસે અપાખેદ્ર અપ નસ્થેહે.

મા મેરેન્થનીશ ગએથાઓ અસ્તવધતીશ અપહે.*

દરેક મજલસીએ આટલે સુધી લણ્યા પછી, આ કેતાબમાંથી ગેહ-સારણાંના અવસ્તા મુવેદ સાહેબો જેમ જેમ પઢતા જાય તેમ તેમ જોતા રહી તેની સામે છાપેલા મીથ્ર ઉપર ખાસ ધ્યાન આપતાં રહેવું.

વળી જે વખતે ગેહ-સારનારા મુવેદ સાહેબો પીઠ ફેરવીને ઉભા રહે, અને તે વખતે ઉરવાનના શબ્દો નસેસાલારો ઘેનમાં મુકે, તે વખતે દરેક મજલસીઓ ધણાજ ખાકસારીથી નમનતાઈ અને નાચીજીના નીચ્ર કરવા કે અંતે આ ફાની દુન્યા છોડીને દરેકને પેલી અણુદીઠ દુન્યા તરફ જવાતુંજ છે, વાસ્તે આ દુન્યાની નાપાયદારી અને રવાનની હમેશની પાયદારીના ખુબ મીથ્ર કરવા.

* આ સરોશની બાજના મીથ્ર માટે જુઓ હેઠળ પાનાં ૩, ૫ અને ૭.

વળી ગેહ-સારણું પુરું થયા પછી મુંગે મહોડે બાજ તથા પેવંદ રાખીનેજ સેજદો ધણી અદબ આદાબથી સર ઝુકાવીને ત્યાં હાજર રહેલાં ગુજરેલાં અણુદીઠ ઉરવાનનો કરવો. અને ત્યાર બાદ જો પાયદસ્ત જવાની હોય તો બીજા મજલસીનું પેવંદ રમાલ યા પીછોડી વતી પકડીને મુંગે મહોડે અર્પેમ વૉહૂના મીશ્ર કરતાં કરતાં ઘેન (ગેહાંન) લઇ જનારાઓથી ધણે દૂર દૂર ધીમે કદમે જવું, અને મુન યાને ચુપકીદી રાખીનેજ યથા-અર્પેમ લણુતાં લણુતાં પાયદસ્ત કરવું યાને ઉરવાનને ચાલુ મનમાં નમસ્કાર કરવા, અને દોખ્ખા વાળી જગ્યાએ પાછો સેજદો કરી રહ્યા પછી, નસેસાલારો દોખ્ખામાં રાખ મુકીને બહાર આવે તે પછી સરોશની બાજ નીચે મુજબ મુકવી:

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

યથા અહૂ વધસ્યો (૨)

યસ્તૅમ્ય વહુમૅમ્ય અઓજસ્ય જવરૅય આક્રીનામિ સ્વઓ-
પહે અબ્યેહે તખ્મહે તનુ-માંશ્રહે દરપિ-દ્રઓશ આહુધસ્યેહે,
અર્પેમ વૉહૂ (૧).

* * *

હુઝંધરૅમ બએપજનાંમ બએવરૅ બએપજનાંમ

હુઝંધરૅમ બએપજનાંમ બએવરૅ બએપજનાંમ

હુઝંધરૅમ બએપજનાંમ બએવરૅ બએપજનાંમ

અર્પેમ વૉહૂ (૧).

* અહીં આખી “અહ્યાઇ રએશય” નથી લેવામાં આવી, કારણકે તેં ભાગ ગુજર પામેલાં રવાનની દરેક ક્રીયા વખતે “સ્તોત” ને કાયદે ભણી રાકાય નહી.

જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, અમહે હુતાશતહે હુરચ્છાદહે વેરંથધનહે અહુર-દાતહે, વનધનત્યાઓસ્ય ઉપરતાતો, * * * ધ્વાપહે ખદાતહે, જરવાનહે અકરનહે, જરવાનહે દરેધા-ખદાતહે. અષ્મે વાહુ (૧)

આટલું ભણ્યા પછી મુગે મ્હોડે શરીરના ઉધાડા ભાગો જેવા કે હાથ ઉપર, મ્હોડાં ઉપર તથા પગ ઉપર નીરંગ ચોપડી, હાથ મ્હોડું તથા પગ પાણીએ ધોઇને મુગે મ્હોડે કુસ્તી છોડીને, “અહુરમજદ ખુદા” ભણીને કુસ્તી બાંધવી. પછી પાછું હાથ મ્હોડું ધોઇ આખી સરોશની ક્ષત્રમનની કુસ્તી કરવી, અને પછી ચાર જાતના નમસ્કારો—નમસ્કાર દોખ્ખાનો, નમસ્કાર પર્વતનો, નમસ્કાર પાણીનો, નમસ્કાર ઝાડપાનનો—ભણી લઇને, જે દોખ્ખાવાળી જગ્યાએ સગવડ હોય તો ત્યાં અને નહીં તો ઘેર આવીને નાહી લેવું. પાયદસ્ત જનારાઓએ ધ્યાનમાં રાખવું કે સઘડીવાળું મકાન જ્યાં આતશે દાદગાહ રાખવામાં આવે છે ત્યાં પાયદસ્તે ગયા પછી અંગોળ કર્યા વગર જવું વાજખી નથી, તેમજ પવિત્ર આર્તશના કેઅલાને અંગોળ કર્યા વગર સેજદો પણ કરવો ઘટતો નથી. અસલ પાયદસ્તની આગમંચથી માણસો રવાના કરીને તેઓ પાસે સઘડીનું સુખડ તેમજ કુતરાનો ખોરાક તેમજ ત્યાંજ બાંધેલી નાદની-ઓમાં નાહીને પાયદસ્તે જનારાઓએ બદલવાનાં ચોખ્ખાં કપડાં વીગેરે એલાહેદાં મોકલવામાં આવતાં હતાં.

હવે જેઓ પાયદસ્તે નહીં જનારા હોય તેઓએ તેમજ ખાનુઓએ લાશ રસ્તા ઉપરથી ઘણું દૂર નહીં દેખાય તેટલી દૂર ગયા પછી ઉપર

* “જસમે અવંધહે મજદ” નો “રામનો ખાસ્ટહે” થી તે “રેષેન્તો મધંચઓમ” સુધીનો ભાગ તથા આખી “કરૂકેહુ મોજદ” નથી લેવામાં આવ્યાં, કારણકે તે ભાગો ગુજર પામેલાં રવાનની દરેક કીયા વખતે “સ્તોત” ને કાયદે ભણી શકાય નહીં.

લખેલા અવસ્તા લણીને સરોશની બાજ મુકવી. બાજ મુક્યા પછી આખે-જર યાને નીરંગથી હાથ મ્હોડું ધોઇને પછી પાણીથી હાથ મ્હોડું ધોઇને ત્યાંને ત્યાંજ મુંગે મ્હોડે કુસ્તી છોડીને “અદુરમજદ ખુદા” ની નીરંગ લણીને કુસ્તી કરવી. પછી મરદોએ ઘેર જઇ યા નજદીકની દરેમેહેરમાં જઇ પાછું હાથ મ્હોડું ધોઇને “સરોશની ક્લૂમન સાથની આખી કુસ્તી” કરી લેવી. બાનુઓએ પણ ઘેરે જઇને હુમામ લેવાની જરૂર છે, કારણકે તેઓ અંદરના ખંડમાં શબની નજદીકમાં બેસે છે. આશા છે જે આટલી સુચનાઓ ધ્યાન ઉપર લેવામાં આવશે. મરદોએ પાયદસ્તે જઈ આવ્યા પછી અંગોળ કરવાની ખાસ જરૂર છે, અને અંગોળ કર્યા વગર કામેકાળે જવું યા આતશબહેરામ અગ્યારીમાં જવું ધર્મના ફરમાનથી ઉલટું છે એમ યાદ રાખવાની જરૂર છે, અને આ બાબદ પાયદસ્ત જવાથી શું શું અસરો થાય છે તે બારીકાથી સમજ્યા પછીજ સમજી શકાય છે.

હવે ત્યારે આપણે દુવા ગુળરીશું કે આ નાની કેતાબ પોતીકા ખુદાની મહેરબાનીથી હમ-દીનોને મરણ જેવા ગંબીર પ્રસંગને અનુસરતા ખ્યાલાત યાને વિચારો રાખતાં તેમજ તરીકત પાળતાં શીખવે, જેથી કરીને મીથ્રનો કાયદો અને ખાસ કરીને “બર-વક્તના મીથ્ર” યાને પ્રસંગને અનુસરતા વિચારો (ખ્યાલાત) ફેંકવાનો કાયદો જે જરથોસ્તી ફ્રેએનમાં ખાસ સમજાવેલો છે, તે મુજબ દરેક બાબદમાં આપણા હમ-દીનો અમલ કરવાની ખાહેશ અને કાળજી રાખીને ઉરવનની શક્તિના ખુલ્લું કાર્યમાં પોતીકા અદના ફાજો આપતાં રહે! આમીન!

દીરોજ શાપુરજી મસાની.

૩૭૫, હોન'બી રોડ,

મુંબઇ, તા. ૧ લી જાનેવારી, ૧૯૨૭.

ગા સાન—સરાયશન બા—મીથ્ર

યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણુતર તથા તે સાથે

ચાલુ કરવા જોઈતા ખુલંદ

ખ્યાલાત યાને વીચારો.

મોટી યશ્તેગાંન યાને ગેહસારણાંના કલામો :

 ગુજરાતની ગેહ સારવાંને માંટે એ મુવેદ સાહેબો પાંદીઆવ કુસ્તી કરી પદાંન બાંધી પેવંદ ધરીને ઓછાંમાં ઓછાં ત્રણ કદમ દુર ઉભા રહીને ગેહાંન ઉપર નજર કરતા બેહુ જણ નીચે મુજબ સરોશની બાજથી શરૂ કરે :

૧ ખનઓંથ અહુરહે મજદાઓં !

અષેમ વૉહૂ વહિરતેમ અસ્તી; ઉશતા અસ્તી.

ઉશતા અહુમાધ હ્યત અપાધ વહિરતાધ અષેમ.

યથા અહૂ વધસ્યો અથા રતુશ અપાતચિત્ હયા,
વંધહેઉશ દજદા મનંધહો બ્યઓંથનનાંમ અંધહેઉશ મજદાધ,
ખષથેમ્યા અહૂરાઈ આ યિમ દ્રેગુખ્યો દદત વાસ્તારેમ.

 (“યથા” પાંચ વાર પઢવો.)

અષેમ વૉહૂ ૩

૨ કવરાને મજદયસ્નો જરથુશત્રિશ વીદએવો અહુર-ત્કએષો.

 (હાવન અથવા ખીજ હાવન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે. *)

૩ હાવનેએ અષઓંને અપહે રથવે, યસ્નાધ્ય વહ્માધ્ય ખનઓં-
થાધ્ય કસસ્તયએય. સાવંધહેએ વીસ્યાધ્ય અષઓંને અપહે
રથવે, યસ્નાધ્ય વહ્માધ્ય ખનઓંથાધ્ય કસસ્તયએય.

 (રપિથ્વન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે.)

* હાવન; ખીજ હાવન. આ રપિથ્વન તથા હરીરન ગેહ સીવાય ખીજ કોઈપણ ગેહમાં ગેહસારણાંની ક્રીયા થઈ શકે નહીં.

**ગેહ-સારણું શરૂ કરતી વખતે ગેહસારનારા મુવેદ
સાહેબો જે સરોશની બાજુ લે છે તેના મીથ્ર.**

૧ જરથોસ્તી દઝ્મેનના તમામ અશોષના કાયદાઓની મારફતે “અસરે-તારીકી” એટલે દરજ્જાના બદ પ્રવાહોને “અસરે-રોશની”, એટલે લલી અસરોના પ્રવાહોમાં ફેરવી નાંખીને અહુરમજ્દને ખુશાલ કર્યે! અને “અષેમ વોહૂ” ના કલામના ઝલુ સ્તોત ચાલુ “અધપી” ની અંદર ફેલાવો પામે!

પાંચ યથાના કલામેલી મારફતે જે “પંજી જરવીકશ” નામની આતેન પાંચ ગતીઓ ભેગાં સાથે સંબંધ ધરાવે છે, અને મીથ્રને જોશ આપે છે, તે પંજી જરવીકશની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞના પ્રવાહો ચાલુ છાં મદદગાર થાય!

અષેમ વોહૂના કલામના ઝલુ સ્તોત ચાલુ છાં પવિત્ર ખુરેહનો ત્રણ ત્રણ મરતખે વધારો કરે!

૨ અહેરેમનથી તદન જુદો અને અહુરમજ્દને લગતો જે મજ્દ-યરની જરથોસ્તી દઝ્મેન યાને કાયદો છે તે કાયદા મુજબ હું જનકેશા-નીથી જાંદગી ગુઝરું!

૩ હાવન, રપીથવન કે ઉજ્જવન (એ ત્રણમાંની જે ગેહ હોય તે) ગેહના મરતખાના ખુરશેદના અણુદીઠ કીરણો ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે!

રપિથિવનાઇ અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય
જનઝાંધાઇય કસસ્તયઝેય. ક્રાદત્-કૃષવે જમ્તુમાઇય અપઝાને
અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાંધાઇય કસસ્તયઝેય.

❧ (ઉજ્જરન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે.)

ઉજયેઘરિનાઇ અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય
જનઝાંધાઇય કસસ્તયઝેય. ક્રાદત્-વીરાઇ દખ્યુમાઇય
અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાંધાઇય
કસસ્તયઝેય.

૪ સ્તઝાંપહે અપ્યેહે, તજમહે, તતુ-માંથહે, દરપિ-દ્રઝાંશ,
આહૂઇયેહે, જનઝાંથ યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાંધાઇય
કસસ્તયઝેય,

૫ યથા અહૂ વઘસ્યો જઝાંતા ક્રા મે ઝૂતે,
અથા રતુશ અપાતચિત્ હય, ક્રા અપવ વીદવાઝાં ઝઝાંતૂ.†

૬ અહુનંમ વઘરીમ તનૂમ પાઇતિ, અહુનંમ વઘરીમ તનૂમ
પાઇતિ, અહુનંમ વઘરીમ તનૂમ પાઇતિ.

૭ યથા અહૂ વઘસ્યો ૧

૮ કેમ ના મજદા મવઘતે પાયૂમ દદાત્,
હિત મા દ્રગવાઝાં દીદરષતા અઝેનંધહે,
અન્યેમ થવહ્માત્ આશ્રસ્યા મનંધહસ્યા,
યયાઝાં પ્યઝાંથનાઇશ અષેમ ઝઝાંશતા અહુરા;

† ગેહ-સારણાની બાજ લેતી વખતે “સ્તઝાંષેમ અષીમ” વાળું પદ.

૪ અશોધના તમામ પ્રવાહોના ખમ્મનચી, તથા તગીની, શક્તિ ધરાવનાર માંથથી ભરપુર કેહપ' ધરાવનાર, ગાલેખ, અહુરાને લગતા સરોશ યજ્ઞ સાથે હમો યજ્ઞ થઈને અહુનવરનો નાદ પામ્યે !

૫ સરોશ યજ્ઞ અમારા જોતી તરીકે રહે અને અમો રાધ્વી તરીકે અશોધની મારફતે અહુનવરનો નાદ સાંભળીશું !

૬ અહુનવરનો નાદ અમારાં કેહપ' (અણદીઠ શરીર) માં દાખલ થઈને દરજીના સપાટામાંથી કેહપ'ને ત્રણ મરતખે બચાવેલું રાખે !

૭ તે સાહેબ એકજ છે, અને તેવણની સાથે સીલસીલો ધરાવનાર જે સ્તોત્ર અહુનવર છે તેનો નાદ “યથા” ના બુલંદ માંથ મારફતે અમોને મળતો રહે !

૮ જ્યારેખી ઉરવનની વૃદ્ધિમાં ખલલ કરનારી મુશ્કેલીઓ તથા આગળા ભવોમાં ઉભી કીધેલી દરજીઓની અસરો કેસાસને કાયદે ખલલ કરે, તે વખતે હોરમજ્ઞને લગતા આતશ “આથ્રો અહુરહે મજ્ઞદાઓ પુથ્ર” બાખે મીથ્ર કરવા સીવાય બીજો કંઈ ઉપાય નથી, અને તેજ મીથ્ર અમોને અશોધમાં આગળ વધારે !

૯ તાંમ મોઇ દાંસ્તવાંમ દએનયાઇ કાવઓઆ.

૧૦ કે વરંદ્રમ-જા થવા પોઇ સેનગહા પોઇ હુંતી,
ચિથા મોઇ દાંમ અહૂખિશ રતૂમ ચીજદી;
અત્ હોઇ વોહૂ સેરઓપો જન્તૂ મનંધહા,
મજદા અઠાઇ યહાઇ વધી કહાઇચીત.

૧૧ પાત-નો ત્પિખ્યન્તત્ પધરિ; મજદાઓસય આરમઇતિશય
સ્પેન્તસય.

૧૨ નસે દએવી દુખશ, નસે દએવો-ચિથે, નસે દએવો-કકરરેતે,
નસે દએવો-કદાઇતે, અપ દુખશ નસે, અપ દુખશ કાર,
અપ દુખશ વી-નસે, અપાખંદ્રે અપ-નસ્થેહુ.

૧૩ મા મેરંનચઇનીશ ગએથાઓ અસ્તવઇતીશ અપહે.

(હવે અહીં થોભી અહુનવદ ગાથાના ૭ હા નીચે મુજબ બણી
જવા, જે “મોટી યસ્તેગાંન યાને ગેહસારણુંના કલામો” તરીકે
સોજખાય છે :)

(હા ૨૮ મો.)

૦ યાનીમ મનો, યાનીમ વયો, યાનીમ ખ્યઓયનંમ અપઓનો
જરથુસ્ત્રહે.

ફેરા અમેપા સ્પેન્તા ગાથાઓ મેહિર્વાઝન.

નંમો વે, ગાથાઓ અપઓનીશ.

૯ હવે પછીની જીંદગી અશોધની તરીકેતોથી ગુન્જરથે તેવી રીતનું અંતઃકરણ અમે જાનાવ્યે !

૧૦ દરજીને મારનારા તથા રવાનને બચાવનારા કલામોના અમલને લીધેજ માંથની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞદના પ્રવાહો ચાલુ મળતા રહે !

૧૧ અએ મજદાના સીલસીલામાં રહેનાર સ્પંદારમદ અમસાસ્પંદ ! અમારી તરફથી દરજીનો ગલબો તમે દૂર રાખો, અને અમારાં ઉરવાનને ચાલુ અશોધની પોસ્ત-પનાહી આપો !

૧૨ તમામ દરજી જીન-ખેખથી અમારાં કેહપ તથા ખુરેહમાંથી બહાર નીકળી જઈને ઉત્તર દીશામાં તેની પોતીકી જગ્યાએ જઈને નાબુદ થાય !

૧૩ અમારાં શરીરની અંદરના અશોધથી રાખેલા “ગએથા” એટલે અંદરના અવયવોની વીજળીક શક્તિ અને ગુને-પરવર સંકેત નહીં પામે, અને ઉરવનની વૃદ્ધિને લાયકના અમારા અવયવોના અનાસરો થતા રહે !

ગેહ સારણ વખતે કરવા જોઈતા મીઠા યાને વિચારો.

ગાથા હા ૨૮ :

૦ અશો સ્પીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબના કોલ મુજબ ગાથાના સ્તોતની એજમતી અસરથી અશોધનો ફેલાવો ચાલ અને અમસાસ્પંદો જે પ્રકારની ચાલુ વૃદ્ધિ કરે છે તેવીજ વૃદ્ધિ આ ગાથાના લખતરના સ્તોતથી ચાલુ રહે !

૧ અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફંદહ્યા
મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ રપેન્તહ્યા અપા વીરપંગ
બ્યઓથના

વંધહેઉશ પ્રતૂમ મનંધહો, યા ખનવીપા ગેઉશચા ઉર્વાનંમ.

(ઉપલો ફકરો ખે વાર ભણવો.)

૨ યે વાઓ મજદા અહુરા પધરી-જસાધ વોહૂ મનંધહા
મધખ્યો દાવોઇ અહુવાઓ અસ્તવતસચા દીતચા મનંધહો
આયખ્તા અપાત્ર હચા, યાધશ રપન્તો દધદીત ખાથે.

૩ યે વાઓ અપા ઉફ્યાની મનસચા વોહૂ અપઓઉરવીમ
મજદામચા અહુરેમ, યએમખ્યો ખપથ્રમચા અધજઓન્વમ્નેમ
વરંદધતી આર્મધતિશ. આ-મોઇ રફંદાઇ જવંગ જસતા.

૪ યે ઉર્વાનંમ મેન ગધરે વોહૂ દદે હથા મનંધહા,
અપીમચા બ્યઓથનનાંમ વીદુશ મજદાઓ અહુરહ્યા,
યવત્ર ધસાઇ તવાચા, અવત્ર ખપાઇ અએષે અપહ્યા.

૫ અપા કત થવા દરેસાની મનસચા વોહૂ વએદમ્નો,
ગાતૂમચા અહુરાધ સેવીશતાઇ સેરઓષેમ મજદીધ;
અના માંધા મજિશતેમ વાઉરોઇમધદી પ્રફૂસ્ત્રા હિજવા.

૬ વોહૂ ગધદી મનંધહા દાધદી અપા-દાઓ દરેગાયૂ;
ઓરેવાધશ તૂ ઉખદાઇશ મજદા જરથુશ્ત્રાધ અઓળેધહુવત્ર
રફંતો

અદાધખ્યાચા અહુરા, યા દધખિખવતો દ્વએપાઓ તઉર્વયામા.
૭ દાધદી અપા તાંમ અપીમ વંધહેઉશ આયખ્તા મનંધહો;
દાધદી તૂ આર્મધતે વીશ્તાસ્પાધ ધર્ષેમ મધખ્યાચા;
દાઓસ્તૂ મજદા ખપયાચા, યા વે માંધા સેવીમા રાદાઓ.

૧ બેહમન અમશારપંદના જેવી અક્કલ પામીને આ ગેતી ઉપરનાં મવક્કલ રવાન “ગેહશ-ઉરવન” ની વૃદ્ધિ કરીને તેને ખુશાલ કરવામાં આ બેહુશ્ત-બહેરેહ રવાન પોતાનો ઘટતો હમ-બેહરેહ યાને કાગો આપતું રહે !

૨ આ બેહુશ્ત-બહેરેહ રવાન પોતીકી અશોધની મકદુર મુજબ બેહ દુન્યાની બલામાં બલી ઇચ્છવાજોગ આપપતો મેળવીને પોતીકું અસલ નુર ખરપા કરવાને લાયકતું થાય !

૩ અખૂટ “ક્ષત્ર-વધરય” યાને ઇચ્છવાજોગ સત્તા તથા વૃદ્ધિ કરનારી આરમખતી (ઉમદા મીથ્રની શક્તિ) ની બેવડી મદદથી આ બેહુશ્ત-બહેરેહ રવાન અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમખદ અમશારપંદ તરફ ખુશાલીથી આગળ અને આગળ વધતું રહે !

૪ આ ગુજર પામેલું રવાન ચાલુ અશોધનીજ મુશદમાં રહીને છેક છઠ્ઠાં આસ્માન સુધીના ગરો-માન સુધી આગળ વધવાને લાયકની જાંદગીની કારદાનીમાં રહે !

૫ આ રવાન પોતે દીનતું જ્ઞાન મેળવીને ખુલંદ અવસ્તા માંથ્રના કલામોની ખરક્કતથી અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમખદ અમશારપંદ તરફ સરોશં યજદની મારફતે વૃદ્ધિમાંજ આગળ અને આગળ વધતું રહે !

૬ રવાનની લાંબી કાયમી બેહમન તથા અર્દીબહેસ્ત અમશારપંદો મારફતે મેળવવા માટે તથા જખરદસ્ત મીનોઇ ખુશાળી પામવાને માટે કેસાસ એટલે પેદાયશો સાચનાં કરજના ચાલુ ચકરાવામાંથી આ રવાન છુટકારો પામતું રહે !

• ૭ અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમખદ અમશારપંદો અને આરમખતીની મદદથી આ અનોશેહ રવાન પોતે કુદરતના “રાદ માંથ્ર” એટલે અસલ સ્તોતને લગતાં ફરમાનો સાંભલવાને લાયકતું થતું રહે !

૧૦ ૫૫ મોટી યસ્તેઆન યાને ગેહઆશ્યું.

૮ વહિરતેમ થવા વહિરતા થેમ અપા વહિરતા હુજઆપેમ
અહુરેમ યાસા વાઉનુશ નરોઇ ફેરખઆરેલાઈ મહબ્યાઆ.
યએમહબ્યસ્યા ઇત રાઆંધહંધહોઈ વીરપાઇ યવે વંધહેઉશ
મનંધહો.

૯ અનાઇશ વાઆ નોઇત અહુરા મજદા અપેમયા યાનાઇશ
જરનએમા

મનસ્યા હિત વહિરતેમ, યોઇ વે યોઇથેમા દસેમે સ્તૂતાંમ.
યૂજેમ જીવીશત્યાઆંધહો ઇષો ખપથેમયા સવંધહાંમ.

૧૦ અત્ર યેંગ અપાઅત્રયા વોઇસ્તા વંધહેઉશયા દાથેંગ મનંધહો
અરેથેંગ મજદા અહુરા અએમહબ્યો પેરેના આપનાઇશ કામેમ
અત્ર વે ખમહબ્યા અસુના વએદા ખરેમથ્યા વઇનત્યા સ્તવાઆ.

૧૧ થે આઇશ અપેમ નિપાઆંધહે મનસ્યા વોહૂ યવએતાઇતે ;
તેમ મજદા અહુરા ફો-મા શીપા થવહાત્ર વઆંવંધહે
મન્યેઉશ હુયા થવા એઆંઆઆંધહો યાઇશ આ અંધહુશ
પઆંઉરેયો બવત્ર.

 અહા યાસા નંમંધહો ઉસ્તાનજસ્તો રફદ્રહા

મન્યેઉશ મજદાઆ પઆંઉરવીમ સ્પેન્તહા અપા વીરપંગ
બ્યાંથના

વંધહેઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખનવીપા ગેઉશયા ઉર્વોનમ.

(ઉપલો ફકરો બે વાર લખવો.)

યથા અહૂ વઇસ્યો ૪, અપેમ વોહૂ ૩
અહાસાંમ હાઇતીમ મજમઇ.

૮ તે રવાન હમેશાં હોરમજદની સાથે “હજઓષ” માં યાને હમ-મીથ્રથી તથા હમશરીકીથી કાર્ય કરનાર અર્દીબહેસ્ત અમશાસ્પદની તલબગારી કરતું રહે!

૯ છાંથી કુચ કરનાર. રવાન જીલંદીના સ્તોત મેળવવાની અમલ્યાતમાં ચાલુ કોશેશ કરે, અને હોરમજદ, બહમન, અર્દીબહેસ્ત તથા અહેરેવર અમશાસ્પદોના કાયદાઓને જસખી ખલલ પુગાડ્યા વગર તથા દરજી ઉપર ફત્તેહ પામીને આગળ તથા આગળ વધે!

૧૦ નુરમંદ એજમતી માંથ્રવાનીના કલામની ભલી બરકતને લીધે તે રવાન બેહમન અમશાસ્પદનો સાચો ભક્ત થઈને પોતાની મીનોઇ વૃદ્ધિની મુરાદ તમામ સંપૂર્ણ રીતે પાર પાડતું રહે!

૧૧ છેક સરઆતની સૃષ્ટિ-રચનાની હૈયાતીના સ્તોતના કાયદાના સંબંધના સીલસીલામાં રહેવાને ખાતર તે રવાન હમેશાં પોતીકા ઉમ્મુલ મીથ્ર યાને વીચારની ગતી તથા “અષેમ” (અશોષ) ને બળવતું રહે!

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અર્ષેમ” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ત યેસ્ને પઘતી વંધહો,
 મજદાઓ અહુરે વએથા અપાત્ત હયા,
 યાઓધહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમઘદ.

(હા ૨૯ મો.)

- ૧ જમંધળ્યા ગેઉશ ઉર્વા ગેરજદા, કહાધ મા થવરોજદમ
 કે-મા તપત્ત,
 આ-મા અએષેમો હજસયા રેમો આહુપુયા દેરશયા તવિશયા,
 નોધત્ત મોધ વાસ્તા જમત્ત અન્યો, અથા મોધ સાંસ્તા વોદ્ધ
 વાસ્તસ્યા.
- ૨ અદા તપા ગેઉશ પેરેસત્ત અષેમ, કથા તોધ ગવોધ રતુશ
 હાત્ત હીમ દાતા જપયન્તો હદા વાસ્ત્રા ગઓદાયો થવજ્જો;
 કેમ હોધ ઉશતા-અહુરેમ યે દ્રંગવોદ્ધીશ અએષેમ
 વાદાયોધત્ત.
- ૩ અહાધ અપા નોધત્ત સરેજા અદ્રએષો ગવોધ પઘતિ-અવત્ત;
 અવએષાંમ નોધત્ત વીદુયે, યા પવધતે આદ્રંગ અરેષ્વાઓધહો;
 હાતાંમ હુવો અઓજિશતો, યહાધ જવેંગ જિમા કેરેદુપા.
- ૪ મજદાઓ સપારે મધરિશતો, યા જી વાવરેજોધ પધરિચિથીત્ત,
 દએવાધશયા મળ્યાધશયા, યાયા વરેષધતે અધપિચિથીત્ત;
 હુવો વીચિરો અહુરો; અથા-ને અંધહત્ત યથા હુવો વસત્ત.
- ૫ અત્ત વા ઉસ્તાનાધશ અહુવા જસ્તાધશ ક્રીનેમ્ના અહુરાધ આ,
 મે ઉર્વા ગેઉશયા અજયાઓ હાત્ત મજદાંમ દ્વધદી ફેરસાળ્યો.
 નોધત્ત અરેજેજયોધ ક્રન્યાધતિશ નોધત્ત દુપુયેન્તે દ્રંગવમ્ પધરી.

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોષને ખાતરજ કાઢેલી “યસ્ત” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ કીધા” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીચમ મુંજળ તે બહેશ્ત-બહેરેહ રવાન “અહ્યા યાસા” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે એકતાન થઇને આગળ વધતુંજ રહે !

ગાથા હા રદ :

૧ આ બેહેશ્ત-બેહેરેહ રવાન પોતે ચાલુ વાસ્ત્યોશી યાને મીનોષ પ્રકારની લલી ખેતી યાને ઉરવનની વૃદ્ધિના કાયદા ફક્ત એકજ ખેડુત જે કુદરતનો સાહેબ છે તેની તરફથી શીખતું રહે !

૨ તે રવાન પોતે “ઉશ્તા” યાને મીનોષ અમર્ગ ખુશાલીનો સાહેબ થાય, અને ખેતીકાર ગોવાળ્યા મીસાલ મીનોષ વૃદ્ધિના માર્ગમાંથી દરજ્જાવાળાઓની મૂળ દરજ્જા જે “અએપમ” છે તે દરજ્જાને હાલી કહાડી, વૃદ્ધિ કરનારાં રવાનોનો માર્ગ સરળ કરી આપનારૂં થાય !

૩ મીનોષમાં બુલંદ મરતખો પામનારાં સામ્યાંઓને આગળ ચલાવનાર, હસ્તી તરફ જનારાઓમાં સૌથી ક્રોતેહમંદ સાહેબ તરફના હોકમો ચાલુ બળવવાને લાયક આ રવાન થતું રહે !

૪ છેક અગાઉનું તથા છેક ભવિષ્ય પછીનું ગાયખાંન ખારીક બાણનાર મજ્દા અહુરાની જેવી ખાહેશ છે તે મુંજળ બધાંને અને તે રવાનને આમીન થાઓ !

૫ રાસ્ત જાંદગી ગુજરનાર તરીકે તથા રહાંતી વૃદ્ધિ કરનાર તરીકે દુજમાં સપડાયા વગર તે રવાન હોરમજ્દને ચાહનારાં “ગેઉશ ઉરવન” યાને અખંડ રવાન મીસાલ થતું રહે !

૬ અત્ર એ વઝાચત્ર અહુરો મજદાઝા વીદ્રાઝા વધૂશ વ્યાનયા,
 નોઇત્ર અએવા અહૂ વિસ્તો નએદા રતુશ અપાતચિત્ર હયા.
 અત્ર જી થવા કુપુયન્તએચા વાસ્તચ્યાઇચા થવો રેશતા તતપાં.

૭ તેમ આજૂતોઇશ અહુરો માંથ્રમ તપત્ર અપા હજઝાપો,
 મજદાઝા ગવોઈ ખ્ખવીદમચા હવો ઉરપએઇજયો સ્પેન્તો
 સાસન્યા.

કસ્તે વોહૂ મનંધ્રહા યે ઈ દાયાત્ર એઝઝાવા અરેતએઇજયો.

૮ અએમ મોઇ ઇદા વિસ્તો યે-ને અએવો સાસ્નાઝા ગૂપતા
 જરથુશ્ત્રો સ્પિતામો; હવો ને મજદા વશતી અપાઇચા,
 ચરેકરેશ્ત્રા સ્નાવયેધ્રહો, હાત્ર હોઇ હુદેમંમ દયાઇ વખેદ્રહા.

૯ અત્રચા ગેઉશ ઉર્વા રઝાસ્તા, યે અનએષમ ખ્ખાંનમેને રાદેમ.
 વાઝેમ નેરેશ અસૂરહા યેમ આ વસેમી ઇષા-ખ્ખથ્રમ.
 કદા યવા હવો અંધ્રહત્ર, યે હોઇ દદત્ર જસ્તવત્ર અવો.

૧૦ યૂજ્જેમ અએઇજયો અહુરા અઝાગો દાતા અપા ખ્ખથ્રમચા,
 અવત્ર વોહૂ મનંધ્રહા, યા હુષેઇતીશ રામાંચા દાત્ર;
 અજેમચીત્ર અહા મજદા થ્યાંમ મેંગાહી પઝાઉરવીમ વએદેમ.

૧૧ કુદા અષેમ વોહુચા મનો ખ્ખથ્રમચા અત્ર મા મપા;
 યૂજ્જેમ મજદા ક્રાખ્ખનેને મજેઈ મગાઇ આ પઇતી-જનતા
 અહુરા નૂ-નાઝા અવરે; એહા રાતોઇશ યૂખાવતાંમ.

 અહા યાસા નમંધ્રહા ઉસ્તાનજસ્તો રેકેદ્રહા

મન્યેઉશ મજદાઝા પઝાઉરવીમ સ્પેન્તહા અપા વીસ્પંજ
 ખ્ખઝાથના

વંધ્રહોઉશ ખ્ખતૂમ મનંધ્રહો, યા ખ્ખનવીષા ગેઉશચા ઉર્વાનંમ.

૬ અશો સ્પીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબને ઉરવનની વૃદ્ધિ કરનાર તથા મીનોષ ખેતીકાર તરીકે,—તથા તેવણુ સાહેબને “અહ” એટલે પેલી દુન્યાના સાહેબ તથા “રતુ” એટલે આ ગેતીની દુન્યાના સાહેબ તરીકે,—ગણીને બરજીસી મીથ સાબેત રાખીને તે રવાન પોતાની વૃદ્ધિમાં આગળ વધતું રહે !

૭ આબાદીનો આએ “માંથ” તથા “ઉર” એટલે મીનોષ વૃદ્ધિ પામનારાઓને વાસ્તે કલામેને લગતો મીનોષ ખોરાક મેળવીને તે રવાન ખુશાલ આગળ અને આગળ વધતું રહે !

૮ અશો સ્પીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબ જેવણુ એકલાએ તે કલામે મીનોષ તરફથી સાંભળ્યા તેવણુના જાન્યનશીનો મારફતેના ચાલુ સંબંધના સીલસીલાથી તે રવાન ચાલુ અશોષની તરીકતોની ખાહેશમાં રહીને આગળ વધે !

૯ સૃષ્ટિ-રચનાના અખંડ ઉરવનની “રાદી” યાને કુદરતી કાયદાનુસાર વૃદ્ધિ જે રીતે થતી રહે છે તેવીજ રીતે ઇચ્છવાજોગ સત્તા પામીને તે રવાન પોતાની વૃદ્ધિ કરીને ચાલુ તમામ વૃદ્ધિમાં મદદ કરવાને લાયકનું થાય !

૧૦ સૃષ્ટિ-રચનાનું સૌથી પહેલું પગથીયું “અપ” તથા “વોહ મનંધહ” ની શરૂઆત જેમ મંજદાએ કરી છે, તેમ તે રવાન પહેલાં પગથીયાં તરીકે અશોષ તથા લલા મીથથી આગળ વધે !

૧૧ તે રવાનને અર્દીખહેસ્ત; બેહમન તથા શેહેરેવર અમશાસ્પંદના સીલસીલાથી તમામ સંપુર્ણ રીતે “રાદ” યાને કુદરતી રીતે ખરી મદદ ચાલુ મળતી રહે !

(“અંહા યાસા” ના મીથ માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરે ૧ લો.)

(૬ ઉપલો ફરો એ વાર લણુવો.)

યથા અહૂ વધચ્ચો ઠ, અપેમ વોહૂ ૩

ખખાવ્ય-ગેઉશ-ઉર્વામ હાધતીમ યજમધદે.

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ર ચેસ્ને પધતી વંધહો,
મજદાઓ અહુરો વએથાં અષાત્ર હયા,
યાઓધહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમધદે.

(હા ૩૦ મો.)

૧ અત્ર તા વખ્યા ઇષેન્તો, યા મજદાથા હાત્રચીત્ર વીદુષે
સ્તઓતાયા અહુરાધ ચેસન્યાયા વંધહેઉશ મનંધહો
હુમાંજદ્રા અષા ચેયા યા રઓચેળીશ દરેસતા ઉર્વાજા.

૨ સઓતા ગેઉષાધશ વહિરતા, અવએનતા સૂયા મનંધહો,
આવરેનાઓ વીચિથહા નરેમ નરેમ ખપયાધ તનુયે,
પરા મજે યાઓધહો અહાધ ને સજદયાધ ખઓદન્તો પધતી.

૩ અત્ર તા મધન્યૂ પઓઉરુયે યા ચેમા ખફેના અસૂવાતેમ;
મનહિયા વચહિયા ખઓથનોધ હી વહો અકેમયા;
આઓસયા હુદાઓધહો ઓરેશ વીખ્યાતા, નોધત્ર
દુજદાઓધહો.

૪ અત્રયા હાત્ર તા હેમ મધન્યૂ જસએતેમ પઓઉરવીમ, દજદે
ગએમયા અજયાધતીમયા યથયા અંધહુત્ર અપેમમ અંધહુશ;
અચિરતો દ્રેગવતાંમ અત્ર અષાઉને વહિરતેમ મનો.

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અર્થમ્” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જોઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ ક્રીયા” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોઘ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીચમ મુજબ તે **ખહેશત-ખહેરેહુ રવાન** “ખમાવ્ય ગેઉશ-ઉર્વામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થઇને આગળ વધતુંજ રહે!

ગાથા હા ૩૦.

૧ “સ્તોત” યાને માંથ્રની અસરો તથા “યસ્ન” યાને ક્રીયાની અસરોના મૂળ કાયદો **આ ખહેશત-ખહેરેહુ રવાન** જાણીને “ઉ૩” યાને મીનોઘ વૃદ્ધિની “રએ” એટલે મીનોઘ જ્ઞાનના પ્રકાશ સાથની ખુશાલી આપનારી હાલતે આગળ વધો!

૨ “ઉતયૂષ્ટી” યાને દીન તરફની જનકેશાની અને દીલની લકિતથી અશોધની તરીકતનો અમલ કરીને રોશન જામીરી પામીને એટલે મીનોઘ આંખે જોવાની શક્તિ ખીલવીને તે **રવાન ફ્રેશો-ગર્દ** યાને તમામ સૃષ્ટિની વૃદ્ધિના ભુલંદ કાર્ય માટે તૈયાર થતું રહે!

૩ જોડ્યા બે મીનો—સ્પેનામીનો તથા ગનામીનો—નો મૂળ કાયદો ચાલુ યાદ રાખીને મનસ્વી, ગવસ્વી અને કુનસ્વીમાં એટલે મીથ્ર, માંથ્ર તથા કારદાનીમાં રાસ્તી-પસંદ સ્પેનામીનો તરફ રહીને તે **રવાન** લલી-દાનેશવાળું થતું રહે!

૪ જન્મ અને મરણ એજ બે જોડ્યા મીનોને લીધેજ છે, તથા હૈયાતીની આખેરતમાં અશોધવાળાને માટે સૌથી ખુશાલીભરેલો મીથ્ર રહેવાનોજ—એ કાયદો તે **રવાન**ને ચાલુ રાહબરી કરતો રહે!

૫ અયાઓ મનિવાઓ વરતા, યે દ્રંગવાઓ અચિરતા-વેરેજ્યો,
અપેમ મધન્યુશ સપેનિરતો, યે પ્રઓજ્જદિરતેંગ અસેનો વસ્તે;
યએયા ખનઓપેન અહુરેમ હુધ્યાધશ બ્યઓથનાધશ કઓ-
રેત મજદાંમ.

૬ અયાઓ તોમત્ત ઓરેશ વીબ્યાતા દએવાચિના, હિત ધશ
આ-દેઅઓમા

પેરેમનંગ ઉપા-જસત્, હિત વેરેનાતા અચિરતેમ મનો
અત્ત અએપેમ હેનદ્રારેન્તા, યા બાંનયેન્ અહૂમ મરેતાનો.

૭ અહ્યાધ્યા ખષધ્રા જસત્ મનંધહા વોહૂ અપાયા,
અત્ત કુહુરેપેમ ઉતયૂધતીશ દદાત્ત આમધતિશ આંન્મા;
અએપાંમ તોધ આ અંધહુત્, યથા અયંધહા આદાનાધશ
પઓઉરેયો.

૮ અત્તયા યદા અએપાંમ કએના જમધતી અએનંધહાંમ,
અત્ત મજદા તધબ્યો ખષધ્રેમ વોહૂ મનંધહા વોધવીદાધતી,
અએધબ્યો સસ્તે અહુરા, યોધ અપાધ દહેન્ જસ્તયો કુજેમ.

૯ અત્તયા તોધ વએમ ખ્યામા યોધ ધમ ફેરેપેમ કેરેનાઉન્ અહૂમ,
મજદાઓસ્યા અહુરાઓધહો આ મોયસ્ત્રા બરના અપાયા;
હિત હુધ્રા મનાઓ બવત્ત યથા ચિસતિશ અંધહુત્ મએથા.

૧૦ અદા-જી અવા દૂજો અવો બવધતી રકેન્દા સપયથ્રહા,
અત્ત અસિરતા યઓજન્તે આ-હુપિતોમત્ત વંધહુઉશ મનંધહો
મજદાઓ અપપયાયા, યોધ જજેન્તી વંધહાઉ સવહી.

૫ તે રવાન સૌથી વૃદ્ધિ કરનાર મીનો તરફ રહીને પોતીકા “ક્રએરેન” યાને દ્રઢ મળખુત એતેકાદથી રાસ્ત-કારદાની મારફતે અહુર-મજ્દને ખુશનુદ કરવા માટે “અષેમ” નેજ પકડી રહે !

૬ સૌથી નેહસ્ત મીઠ્રવાળો ગના-મીનો “અએષમ” દરજ્જની સંક્રમાં રહીને આદમોના “અહ” (યાને ખીલેલાં અંતઃકરણનો ખવાસ જેનાથી કુદરતને પીઝાણી શકાય છે તે) ને ખલલ કરે છે, તેવી ખલલ તે રવાનનો અહ યાને અંતઃકરણની ખીલવણી નહીજ પામે !

૭ આરમઘતી મારફતે “કેહપ-ઉતયઘતી” યાને રવાન પોતીકાં કેહપ એટલે અણુદીક શરીરમાં રહીને આગળ વધે એવી શક્તિ મેળવીને જે રીતે રવાન પહેલવહેલું પેદાયશોની મારફતે આવ્યું તે રીતે પાશ્વ પોતાનાં અસલ વતન તરફ જવાને (દર-વતન થવાને) લાયકનું થાયો !

૮ દુજની સામે અશોધને ખાતર લડતી વખતે અગાઉના નમામ કેસાસો યાને કર્મનાં અંધનોને કબુલ રાખીને, “ક્ષત્ર-વધસ્ત” યાને ઇચ્છવાજોગ સત્તાનો કુદરતનો કાયદો વાપરવા તે રવાન ચાલુ શીખનું રહે !

૯ “ચીસ્તી” યાને કુદરતી ડહાપણ સાથે હમ-મીઠ્ર યાને એક-મરજીનું થઇને “અહ” (અંતઃકરણના જાતી રાદી ખવાસ) ને તાજેદ કરનારાઓની સાથે તે રવાન હમ-શરીક થાયો !

૧૦ નાશકારક દુજનો સંબંધ તે રવાનથી ચાલુ છુટો થતો રહે, જેથી અર્દી-જહેસ્ત અમશારપંદ, એહમન અમશારપંદ તથા મજ્દા તરફ રવાન પોતે આગળ વધવાની કારદાનીમાં રહે !

૧૧ હાત્ તાં ઉર્વાતા સપથા, યા મજ્જદાઘ્યાં દદાત્, મધ્યાઘ્યાંધ્રહો,
ખીતિયા એનંધતી, હાતયા દરંગેમ દ્રંગવોદેખ્યો રપો,
સવયા અપવખ્યો, અત્ અધપી તાધશ અંધ્રહુધતી ઉશતા.

અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફંદ્રહ્યા
મન્યેઉશ મજ્જદાઘ્યાં પચ્ચોઉર્વીમ સ્પેન્તહ્યા અપા વીસ્પંગ
ધ્યઘ્યાંથના

વંધ્રહુઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખ્ખંવીષા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

(ઉપલો ફકરો એ વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ૪, અર્ષેમ વૉહૂ ૩
અત્-તા-વખ્યાંમ હાધતીમ યજ્જમંધે.

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ યેસ્ને પધતી વંધ્રહો,
મજ્જદાઘ્યાં અહુરો વએથા અપાત્ હયા,
યાઘ્યાંધ્રહાંમયા તાંસયા તાઘ્યાંસયા યજ્જમંધે.

(હા ૩૧ મો.)

૧ તા વે ઉર્વાતા મરંતો અગુશતા વચાઘ્યાં સેંગહામહી,
અએધખ્યો યોધ ઉર્વાતાધશ દૂજો અપહ્યા ગએથાઘ્યાં
વીમરંતયધતે;
અત્ચીત્ અએધખ્યો વહિશતા, યોધ જરજ્જદાઘ્યાં અંધ્રહુન્
મજ્જદાધ.

૧૧ દુઃખવાળા માટે લાંબું દુઃખ, તથા અશોષવાળા માટે કાયદો—
એ કાયદા મુજબ “ ઉસ્તા ” યાને અમર્ગીનું સુખ ચાલુ મેળવાય છે તે
મુજબ તે રવાન “ ઉસ્તા ” ની હાલતને પહોંચવાને લાયક થાયો!

(“ અહ્યા ચાસા ” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૯ મે,
ફકરો ૧ લો.)

(“ યથા ” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ કો,
અને “ અર્ષમ ” ના મીથ્ર માટે જીઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોષને ખાતરજ
કાઢેલી “ યસ્ન ” ને, એટલે કે “ સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ
ક્રીયા ” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી
રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ
વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે અહુરેશ્ત-અહુરેહ
રવાન “ અત તા વખ્યા ” હાના તમામ સ્તોત પકડી લેધને આગળ
વધતુંજ રહે!

ગાથા હા ૩૧.

૧ જે “ ઉર ” યાને રવાનની વૃદ્ધિ કરનારા નીયમો આ દુન્યામાંના
તેમજ અણુદીઠ આલમોમાંના રવાનોને આગળ વધારે છે, તે નીયમો
મુજબ તે રવાન વૃદ્ધિમાં ચાલુ રહો!

૨ યેજી આઠશ નોઠત ઉર્વાને અદ્વાઓ અઘળી-દે રેરતા વખ્યાઓ
અત વાઓ વીરપંગ આયોઠ યથા રતૂમ અહુરે વએદા
મજદાઓ અયાઓ આંસયાઓ યા અપાત હયા જવામહી.

૩ યાંમ દાઓ મઠન્ય આશ્રાયા અપાયા ચાઠશ રાનોઠખ્યા
ખનૂતેમ
હત ઉર્વેતેમ ચજદાનંધ્રહવદેખ્યો તત, ને મજદા વીદ્રનોઠ
વઓઆ

હિજવા થયહા આઓધહો, યા જવન્તો વીરપંગ વાઉરયા.

૪ વદા અપેમ જ્વીમ અંધહુન મજદાઓસયા અહુરાઓધહો,
અધિયા આર્મધતી વહિરતા ઇપસા મનંધહા,
મઠખ્યો ખપથ્રમ અઓળેંગહવત, યેહા વેરેદા વનએમા
દુજેમ.

નાંધ:—(આટલું ભણતર ભણી રહ્યા પછી ગેહ સારનારા મોખેદો .
પીઠ ફેરવીને થોભે છે, જે વખતે સચકેલાં શયને સગદીદ કરાવનાર સગ-
દીદ કરાવે છે અને પછી નસેસાલારો તે શયને લાદીના કશમાંથી બહાર
કહાડીને ગેહનના કશમાં મુકે છે તે વખતે બધાંઓએ બહુજ નાચીજી તથા
ખાકસારીના મીથ કરવાની જરૂર છે, અને તે અણુદીઠ રવાનને સહેજળી
નસાની દરજીનો પાસ નહીં લાગે એવા મજબુત મીથ કરવા. ત્યાર બાદ બેઉ
મોખેદો પાછા ફરી, માથાં આગલની બતી તરફ નજર ફેંકી ત્યાં અણુદીઠ
રહેલાં તે ગુજરેલાં રવાનને સેજદો કરી તેની ઉપર નજર રાખીને નીચે
મુજબ આગળ ભણે :—

૫ તત મોઘ વીચિદ્યાઠ વઓઆ હત મોઘ અપા દાતા વહો,
વીદુથે વોહૂ મનંધહા મેન્યા, દધદ્યાઠ યેહા મા અરેપિશ,
તાચીત મજદા અહરા, યા નોઠત વા અંધહત અંધહધતી વા.

૨ બેઉ આલમોના “રતુ” યાને વડા સરદાર અશો સ્પીતમાન જરથુસ્ત્ર સાહેબના ચાલુ સીલસીલાથી અશોષને લીધે તે રવાન અણુદીઠ આલમમાં પહોંચી ચાલુ વૃદ્ધિની હૈયાતી બોગવે !

૩ “દ્વિત્વ” એટલે કે “ઉર્” કરવાનાં, મીનોષ વૃદ્ધિને લગતું જ્ઞાન પામવાનો અચ્યુક કાયદો અશોષની મારફતે તથા મીનોષ આતશની મારફતે જાણીને તે રવાન ચાલુ યજ્ઞાન ઉપર સાખેન-મીથ્રથી રહે.

૪ “આમૃષ્ટી” તથા સૌથી શુભંદ મનસ્વીની મારફતે, ગાલેય શહેરેવર અમશારપંદના સીલસીલાથી ઇચ્છવાન્નેગ સત્તા પોતાની જોશ-ભેર ગતીની અસ્પંદીથી દુજની ઉપર ગાલેય આવે, અને તે રવાન વૃદ્ધિમાં સરસરાત આગળ વધવાને લાયક થાય !

૫ કુદરતનો મૂળ કાયદો અશોષને લીધે જાણીને, લવિષ્યની તથા હાલની સૃષ્ટિ-રચનાની નેમોને લગતા કાયદા પીછાણીને, તે રવાન ચાલુ કાયદો મેળવતું રહે !

- ૬ અહ્યાઈ અંધ્રહત વહિરતેમ, યે મોઘ વીદ્યાઓ વચ્ચાચાત
હુધથીમ,
- માંથ્રેમ યિમ હુઉર્વતાતો અપહ્યા અમરેતાતસચા;
મજદાઘ અવત ખપથ્રેમ, હાત હોઘ વોદ્ વખપત મનંધ્રહા.
- ૭ યસ્તા મન્તા પચ્ચોઉરુયો, રચ્ચોચેળીશ રોઘથ્વેન્ ખાથ્રા;
હુવો ખથ્યા દાંમિશ, અપેમ યા દારયત વહિરતેમ મનો.
તા મજદા મધન્યૂ ઉખયો, યે આ નૂરેમચીત અહુરા હામો.
- ૮ અત થ્યા મેન્ગહી પચ્ચોઉર્વીમ મજદા ચેજીમ સ્તોઈ મનંધ્રહા,
વંધ્રહેઉશ પતરેમ મનંધ્રહો, હાત થ્યા હેમ ચખમધની હેનઅપેમ,
હુધથીમ અપહ્યા દાંમીમ અંધ્રહેઉશ અહુરેમ ખ્યચ્ચોથનએપૂ.
- ૯ થ્વોઘ અસ આર્મધતીશ, થ્વે આ ગેઉશ તપા અસ ખતૂશ
મધન્યૂશ મજદા અહુરા, હાત અપ્યાઈ દદાઓ પથાંમ,
વાસ્તસ્યાત વા આઘતે, યે વા નોઘત અંધ્રહત વાસ્તસ્યો.
- ૧૦ અત હી અયાઓ કુવરેતા વાસ્ત્રીમ અપ્યાઈ કુષુયન્તેમ;
અહુરેમ અપવન્તેમ, વંધ્રહેઉશ કુષેનગહીમ મનંધ્રહો;
નોઘત, મજદા, અવાસ્તસ્યો દવાંસચિના હુમરેતોઘશ અખસ્તા.
- ૧૧ હાત ને મજદા પચ્ચોઉર્વીમ ગએથાઓસચા તપો દએના-
ઓસચા,
થ્વા મનંધ્રહા ખતૂશચા, હાત અસ્તવન્તેમ દદાઓ ઉશતન્તેમ,
હાત ખ્યચ્ચોથનાચા સેંગહાંસચા, યથા વરેનેંગ વસાઓ દાયેતે.
- ૧૨ અથ્રા વાચેમ ખરધતી મિથહુવચાઓ વા અરેપ્વચાઓ વા,
વીદ્યાઓ વા અવીદ્યાઓ વા, અહ્યા જરજદાચા મનંધ્રહાચા;
આનુશ-હુખશ આર્મધતીશ મધન્યૂ પેરેસાઘતે યથા મએથા.

૬ બહુમન અમશારપંદની મારફતે શહેરેવર અમશારપંદની સત્તા વધતી રહે, તથા ખુરદાદ, અર્દીબહેશન, અને અમરદાદ અમશારપંદનેના માંથ્ર જાણીને તે રવાન મળદાને માટે દહમ-આક્રીતી યાને અસલ સેવાસ તથા આક્રીન કરતું રહે !

૭ પેદા કરનાર પોતાની “પ્રતુ” યાને અકકલથી જે બેઉ “અપેમ” તથા સૌથી પહેલા મીથ્રને ટેકાવી રાખે છે તે બેઉના સીલસીલાથી તે રવાન વૃદ્ધિમાન થાયો !

૮ સૃષ્ટિ-રચનામાં મીથ્રની મારફતે “યજ” એટલે એકતાન થવા લાયક મૂળ તરીકે, તથા બેહુમન અમશારપંદના પીતા તરીકે, તથા હૈયાતીના વૃદ્ધિના કાર્યોમાં અર્દીબહેશત અમશારપંદના ખરેખરા મૂળ તરીકે, અહુરા મળદાને મીથ્રમાં રાખીને તે રવાન પોતાની મીનોઇ મુસાફરીમાં ચાલુ આગળ વધ્યા કરે !

૯ અશોઇની તરીકતની અમલ્યાત દરેક રવાનને મદદ કરનારી છે એ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે રવાન ચાલુ અમલ્યાતમાં રહે !

૧૦ આરમઇતીની સાથે આબાદી કરનાર ખેડુત મીસાલ કાય કરનાર અહુરા તરફ તથા બલા હીસાબનો બક્ષનાર મળદા તરફ—એ બેઉની તરફ પહોંચવાની સેવટની નેમ તે રવાન ચાલુ યાદ રાખતું રહે !

૧૧ તમામ કાયદા, તરીકત તથા ફરમાનો તથા ગેતીની હાલતો અને ઉસ્તાન યાને સજીવન શક્તિઓ તે સાહેબના પહેલા મીથ્રથીજ યરપા થયલાં છે અને તેજ મુજબ જીંદગીની નેમ પાર પાડવાની છે, એમ તે રવાન ચાલુ આસ્ને-ખેરદમાં એટલે જાતી અકકલમાં રાખતું રહે.

૧૨ પોતીકાં અંતઃકરણ તથા મીથ્રની મારફતે જે એજમતી કલામોના શબ્દો ઉચ્ચારીને ઉચ્ચાર કરવામાં આવ્યો તેની મારફતે આરમઇતીની મદદથી સૃષ્ટિ-રચનાની સેવટની મૂળ નેમ તરફ તે રવાન આગળ વધે !

૧૩. યા ક્રસા આવીખ્યા યા વા મજદા પેરેસધતે તયા,
 યે વા કસેઉશ અએનંધહો આ મજિશતાંમ અયમધતે ખૂજેમ,
 તા ચખેન્ગા ધિવસા હારો અધખી અપા અધખી વએનહી વીરપા.
- ૧૪ તા થવા પેરેસા અહુરા યા જી આઘતી જેન્ગહુતિયા,
 યાઓ ઇષુદો દહેન્તે દાધનાંમ હુયા અપાઉનો,
 યાઓસયા મજદા દ્રંગવોદેખ્યો, યથા તાઓ અંધહુત હુન-
 કેરેતા હાત.
- ૧૫ પેરેસા અવત યા મધનિશ યે દ્રંગવાધતે ખપથ્રેમ હુનાઘતી
 દુશખ્યઓથનાઈ, અહુરા યે નોઘત જ્યોતમ હુનરે વીનસ્તી,
 વાસ્તસ્યેહ્યા અએનંધહો પસેઉશ વીરાઅતયા અદુજ્યન્તો.
- ૧૬ પેરેસા અવત યથા હુવો યે હુદાનુશ દેમનહ્યા ખપથ્રેમ
 ખપોઘથ્રહ્યા વા દખ્યેઉશ વા અપા ક્રદથાઘ અસ્પેરેજતા;
 થવાવાંસ મજદા અહુરા યદા હુવો અંધહુત યા ખ્યઓથનસ્થા.
- ૧૭ કતારેમ અપવા વા દ્રંગવાઓ વા વેરેનવધતે મજયો;
 વીદ્વાઓ વીદુષે ઐઓતૂ; મા ઐવીદ્વાઓ અધખી-દેખાવયત.
 જદી-ને મજદા અહુરા વંધહેઉશ ક્રદક્તા મનંધહો.
- ૧૮ મા-ચિશ અત વે દ્રંગવતો માંધ્રાંસયા ગૂશતા સાસ્નાઓસયા,
 આજી દેમાનેંમ વીસેમ વા પોઘથ્રેમ વા દખ્યુમ વા આદાત
 દુષિતાયા મરકએયા, અથા ઈશ સાજદૂમ સ્નધથિષા.
- ૧૯ ગૂશતા યે મન્તા અપેમ અહૂમખિશ વીદ્વાઓ અહુરા,
 અરેજુખદાઈ વચંધહાંમ ખપયમ્નો હિજવો-વસો;
 થવા આઘા સુઘ્રા મજદા વંધહાઉ વીદાતા રાંનયાઓ.

૧૩ નાનામાં નાના કેશાશયી તે મોટામાં મોટી તોજેશ, ગમે તેવી છુપી રીતે કીધેલાં હોય તે સર્વને આકૃતાય તથા માહાતાય જેવી પોતીકા જે આંખો વડે મજદા જોતો રહે છે—આ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે **રવાન** વૃદ્ધિમાન થાય !

૧૪ અશોષવાળાને ભલો બદલો તથા દરજીવાળાને શિક્ષા—આ સંવટના દંડસાફના કાયદો મુજબ તે **રવાન** હાલ તથા ભવિષ્યના ખ્યાલથી આગળ વધો !

૧૫ જે દરજીવાળો દરજીની સત્તા મેળવીને લાયક રીતે જીંદગી ભોગવી શકતો નથી તે શખ્સ વૃદ્ધિ કરનાર મીનોઈ ખેદુત જેવાં **રવાન** ના કેસાસમાં આવીને સજા પામે છે. આ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે **રવાન** વૃદ્ધિનીજ લાઇનમાં રહે !

૧૬ નરીકતથી અશોષનો વધારો કરનાર પોતીકા ડહાપણ સાથેના સત્તા મારફતે હોરમજદનો પોતીકાજ થાય છે—તે નિયમ પ્રમાણે તે **રવાન** અશોષની વૃદ્ધિ કરવામાંજ મશગુલ રહે !

૧૭ ચાલુ અશોષવાળું રહીને તથા દીની જ્ઞાન પોતાની “અધપિ” એટલે ચાલુ ખોરેહની અંદર રાખીને, બહેમન અમશારપંદના સોનેરી તખ્તની દક્ત યાને નીશાનીઓ તે **રવાન** ચાલુ પામતું રહે !

૧૮ દુજીવાળાના માંથ્ર તથા ફરમાનો તમામ સ્થિતિનું નખખોદ વાળનાર હોવાથી તેઓના ખરાબ સ્તોતની અસરો અશોષવાળાના માંથ્ર ના હથ્યાર વડે ચાલુ કપાતી રહે !

૧૯ “અષેમ” ઉપર સાબેત—મીથ્ર રાખીને, અહુ (યાને ખીલેલાં અંતઃકરણના જાતી સ્વભાવ) સાથેના ઇલમવાળો થઇને, રાસ્ત-સખુનથી જાણના અથ્ર ઉપરનો કાષુ-ધરાવનાર થઇને, તારા રોશન આતશની મારફતે, તે **રવાન** અશોષ તથા દરજી વચ્ચેની મીનોઈ લડાઇમાં સદા મશગુલ રહે !

૨૦ યે આયત્ત અપવનંમ દિવમ્નંમ હોઈ અપરંમ ખપયો
 દરેંગંમ આયૂ તંમંધહો, દુશખરેંયંમ અવએતાસ વચો;
 તંમ વાઝાં અહૂમ દ્રંગવન્તો ખ્યઝાંથનાઈશ ખાઈશ દએના
 નએપત્.

૨૧ મજદાઝાં દદાત અહુરો હુઉર્વેતો અમૈરેતાતસયા,
 ખૂરોઈશ આ અપખ્યાયા ખાપઇથ્યાત ખપથહ્યા સેરો,
 વંધહોઉશ વજદરે મનંધહો, યે હોઈ મઇન્યૂ ખ્યઝાંથનાઇશયા
 ઉર્વથો.

૨૨ ચિથ્રા ઈ હુદાઝાંધહો યથના વએદેમ્નાઇ મનંધહો;
 વોહૂ હુવો ખપથ્રા અપંમ વચંધહો ખ્યઝાંથનાયા હુપ્તિ;
 હુવો તોઇ મજદા અહુરો વાજિશ્તો અંધહુઇતી અસતિશ.

 અહ્યા યાસા નંમંધહો ઉસ્તાનજસ્તો રફદ્રહ્યા
 મઇન્યેઉશ મજદાઝાં પઝાંઉર્વીમ સ્પંન્તહ્યા અપા વીસ્પંગ
 ખ્યઝાંથના

વંધહોઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખ્ખંવીપા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

 (ઉપલો ફકરો ખે વાર લણવો.)

યથા અહૂ વઇચો ઈ, અપંમ વોહૂ ઓ

તા-વે-ઉર્વાતાંમ હાઇતીમ યજમઇદે.

ચેંગહો હાતાંમ આઅત્ત ચેસ્ને પઇતી વંધહો,

મજદાઝાં અહુરો વએથા અપાત્ત હયા,

યાઝાંધહાંમયા તાંસયા તાઝાંસયા યજમઇદે.

૨૦ અશોધવાળાને ઠગનાર, દુજીવાળાને લગતું અંતઃકરણ ધરાવનાર, પોતીકાં બદ-પુરેહ તથા પોતીકી કેરદારને આધારે અફસોસ કરતું લાંબો વખત આ દુન્યાના જન્મ-મરણના ચક્રાવામાં સમજ્યા કરે છે—તે ઇન્સાફનો કાયદો તે રવાન ચાલુ યાદ કરતું રહે!

૨૧ અશોધની અમલ્યાતોથી હોરમજ્જની દોસ્તી કરનારને ખુરદાદ અમશાર્પંદ મારફતે દુરસ્તી, અમરદાદ અમશાર્પંદ મારફતે અમર્ગી, અરદીબહેસ્ત અમશાર્પંદ મારફતે અશોધની કમાલ્યત, તથા શહેરેવર અમશાર્પંદ મારફતે ક્ષત્ર યાને સત્તાની સરદારી, તથા બહેમન અમશાર્પંદ મારફતે વોહૂ મનંધહ યાને મીનોઇ જ્ઞાનનું સુખ મળવું જ જોઇએ—તે કાયદો તે રવાન આ દરેક ચીજ પામે!

૨૨ વોહૂમનંધહ યાને મીનોઇ જ્ઞાનથી ઇલમ્યત તથા ડહાપણ આશકારા કરીને પોતીકી કારદાની તથા મહેર યાને ઇન્સારી સમ્બાઇ મારફતે “અમેમ” ની સત્તા ચલાવનાર, હમેશાં હસ્તીને સાથી વધુ ઝડપથી આગળ ચલાવવામાં હુમ-શરીકી પામે છે તેમ તે રવાન કુદરત સાથે હમ-શરીક થાઓ!

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ હો, અને “અર્થેમ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ ક્રીયા” ને અહુરમજ્જે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોઇ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાં—એનીયમ મુજબ તે બહેસ્ત-બહેરેહ રવાન “તા વે ઉર્વાતા” ના હાની અંદરના સામટા સ્તોત સાથે એકતાન થઇને આગળ વધવું જ રહે!

(હા ૩૨ મો.)

૧ અખ્યાયા ખએતુશ યાસત અહ્યા વેરેજનંમ મત અમસ્યમ્મા,
અહ્યા દએવા; મહી મનોમ અહુરહ્યા, ઉર્વાજમા મજદાઓ;
થોમ દૂતાઓધહો આઓધહામા; તેંગ દારયો થોમ વાઓ
દમખિયંતી.

૨ અએમખયો મજદાઓ અહુરો સારેમનો વોહૂ મનંધહા
ક્ષત્રાત હયા પમતી-મઓત અપા હુશ-હયા ખેન્વાતા;
સ્પંતાંમ વે આર્મમતીમ વંધુહીમ વરેમમદી; હા-ને અંધહત.

૩ અત યૂશ, દએવા, વીસ્પાઓધહો અકાત મનંધહો સ્તા
ચિધેમ;

યસ્યા વાઓ મશ યજમતે દુજસ્યા પમરિમતોમશ્યા;
ખ્યઓમાંમ અમપી દમખિતાના યામશ અસૂદૂમ ખૂમ્યાઓ
હુમેમથે.

૪ યાત યૂશ્યા ક્રમીમથા, યા મખ્યા અચિશતા દન્તો,
વક્ષન્તે દએવો-જુશતા, વંધહોઉશ સીજદ્યમ્મા મનંધહો;
મજદાઓ અહુરહ્યા પ્રતેઉશ નસ્યન્તો અપાઅત્યા.

૫ તા દએનઓતા મપીમ હુજ્યાતોમશ અમરેતાતસ્યા,
હાત વાઓ અકા મનંધહા યેંગ દએવેંગ અકસ્યા મમંયુશ
અકા ખ્યઓથનંમ વચંધહા યા કચિનસ દ્રેગવન્તેમ ક્ષયો.

૬ પોઉરુ-અએનાઓ એનાક્તા યામશ ક્ષાવયેમતે યેજી તામશ
અથા

હાતા-મરાને અહુરો વહિશતા વોમસ્તા મનંધહા
થવહી વી મજદા ક્ષથોમ અપામ્યા સેમહો વીદાંમ.

ગાથા હા ૩૨ :

૧ “અધરયમન” ફરેસ્તો જેવણ કુદરતની નેમ સમજીને નરમાશ-પણે રહેનારનો મદદગાર છે તેવણ સાથની કારદાનીથી પોતાના ખુદાને પામીને, અહુરમજ્દની ખુશાલી મેળવીને, તે રવાન મીનોષ વૃદ્ધિમાં આવતી ખલલોને અટકાવીને, કુદરતના એક કાસદ તરીકે યાને એક સોખ્યંત મીસાલ ચાલુ કાર્ય કરવાને કાયકનું થાય !

૨ વોહુ મનંધહ યાને મીનોષ જ્ઞાનની સરદારી તથા ઝળકાટમંદ અશોષનો ભલો-દોસ્ત થઇને તે રવાન “સ્પેન્ત આરમઘતી” એટલે મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધારનારી કુદરતના કાયદા તરફની તાબેદારીને પામે, તથા સ્પેન્ત-આરમઘતી તે રવાનની પોતીકી થાય !

૩ “અકામન” યાને કુદરતથી ઉલટાં ખોટાં જ્ઞાનની તોખમના તમામ દેવો દરજી તથા અબીમાની સાથે એકસાન થઇને સાતમાં કુદશ્વર-માંથી એટલે આ ખનીરથામી ઉપરથી તદ્દન નાખુદ થઇ જાઓ !

૪ આદમીઓને ગુંગળાવીને સૌથી ખરાબ તરીકા ઉપર લઇ જનારા તથા વોહુ મનંધહ યાને મીનોષ જ્ઞાનની અક્કલને તજી દેવાડનાર દેવોના મીત્રો અહુરાની ખેરદ યાને હાપણુની મારફતે તથા અશોષની મારફતે નાખુદ થતા રહે !

૫ ગનામીનોને લગતા દેવો પોતાના બદ વીચાર, બદ સખુન તથા બદ કારદાની મારફતે, દરવંદી હકુમત કરનાર દરવંદ આદમીને ભડી જીદગી તથા અમર્ગી બાબે ઉલટું બતાવીને ઠગે છે, તેમ તે રવાનને દેવો ઠગે નહી !

૬ જે જે પુષ્કળ કેસાસના કાયદાઓની મારફતે કુદરતનો સાહેબ સૌથી સરસ મનંધહ યાને મીનોષ હાપણુથી મીનોષ હસ્તી તરફ જનારા-ઓના હીસાબ લે છે, તે બધા કાયદાઓ અશોષની મારફતે તથા તે સાહેબની ક્ષત્ર એટલે સત્તાની મારફતે ચાલુ ફરમાનો તરીકે તે રવાનની જાણમાં ચાલુ આવતાં રહે !

૭ અએપાંમ અએનંધહાંમ નએચીત્ર વીદ્રાઓ અઓએધ
હાદ્રોયા

યા એયા સેંગહુધતે યાધશ સ્વાવી ખએના અયંધહા
અએપાંમ તૂ અહુરા ધરિખતેમ મજદા વએદિશતો અહી.

૮ અએપાંમ અએનંધહાંમ વીવંધહુષો સ્વાવી યિમસચીત્ર
યે મયેંગ ચિક્ષુષો અહ્માકેંગ ગાઉશ ખગા ખારેમો
અએપાંમચીત્ર આ અહી થવહી મજદા વીચિધોધ અધપી.

૯ દુશ-સસ્તિશ સ્વાઓ મોરેન્દત, હુવો જ્યાતેઉશ સેંગહ-
નાધશ ખતૂમ;
અપો મા ધશ્તીમ અપયન્તા ખરેખદાંમ હાધતીમ વંધહેઉશ
મનંધહો,
તા ઉખદા મન્યેઉશ મહ્યા મજદા અપાધ્યા યૂખમધ્યા ગરેએ.

૧૦ હુવો મા-ના સ્વાઓ મોરેન્દત, યે અચિશતેમ વએનંધહે
અઓગેદા
ગાંમ અપિખ્યા હુવરેયા, યસ્યા દાયેંગ દ્રંગવતો દદાત,
યસ્યા વાસ્રા વીવાપત યસ્યા વદરે વોધજદત અપાઉને.

૧૧ તએચીત્ર મા મોરેન્દત જ્યોતૂમ, યોધ દ્રંગવતો મજિળીશ
ચિકોધતેરેશ;
અંધુહીશયા અંધહુવસ્યા અપયેધતી રએખંનંધહો વએદેમ,
યોધ વહિરતાત્ર અપાઉનો મજદા શરેખ્યાંન મનંધહો.

૭ આ કેસાસોમાંની કોઈપણ દેખાતી રીતે સળ જેવી નથી, પણ ધાતુને ઝળકતી કરે તે મીસાલ રવાનને પ્રકાશીત કરનારી સળ જણાવેલી છે, તે સળનું આવવું જવું જેમ તે સાહેબ બરાબર જાણે છે તેમ તે રવાન પ્રદમ્યતથી જાણતું થાય !

૮ આજે કેસાસોમાં “કુવ્વતે-યીમ” એટલે અનાસરી ગેતીની દુન્યાને પેદા કરવાની કુદરતની શક્તિને લગતો કેસાસ જેમાં આદમીએ ખુશખુશાલ પોતીકા “ગએ” ના એટલે મીનોષ વૃદ્ધિની શક્તિના લાગને ચાલુ નુકસાન કરે છે તે કેસાસોની તે સાહેબની ધનસારી રીઠી ચાલુ તે રવાનની “અધપી” માં એટલે નજદીકમાં રહે !

૯ જે બદ-પ્રદમ્યત સમજાવનાર કુદરતના ફરમાનોનું ઉલ્લંઘન કરે છે, અને વોહ મનઘહ બાને બેહમન અમસારખંદના મીનોષ જ્ઞાનની હસ્તીની છુલંદીની દોલત જે હયાતીની અછલ છે તેને દૂર લઇ જાય છે, તેવાએને અશોષને ખાતર મીનોષ ઉચ્ચારોથી ચાલુ શેકરત કુદરતનો સાહેબ આપતો રહે છે !

૧૦ “ગએ” એટલે મીનોષ વૃદ્ધિની શક્તિ તથા ખુરશેદને આંખોથી જોવાનું જે કોઈ અસંભવ માને, તથા હરજીવાણને જે કોઈ અખશેશ આપતો રહે, તથા અશોષવાળા મીનોષ એકુત જેવાં શખસને હેરાન કરીને તાસજ કરે, તે શખસ હોરમજંદના ફરમાન તોડનારો છે, એમ તે રવાન ચાલુ ખ્યાલમાં રાખતું રહે !

૧૧ હરજીવાણને મોટાઇ આપી તેઓને માટે તાસના મેળવી આપવી તથા અશોષવાળાને સૌથી સરસ મનઘહ યાને મીનોષ હાપલુથી બાકાત રાખવાથી, હોરમજંદની હયાતીની નેમનો નાશ થાય છે તેમ તે રવાન નહી કરે !

૧૨ યા રાઝાંધણ્યેન સ્વંધણ્ય વહિરતાત્ પ્યઝાંધનાત્ મરંતાને,
અઝેધંબે મજદાઝાં અકા અઝાંત, યોધ ગેઉશ મોરંદેન
ઉર્વાક્ષ-ઉખતી જ્યોત્તમ;
યાધશ ગેરંદા અપાત્ વરતા કરપા ક્ષત્રેમયા ધપનાંમ કુજંમ.

૧૩ યા ક્ષત્રા ગેરંદો હીપસત્ અચિરતદ્યા દેમાને મનંધહો,
અંધહેઉશ મરંખતારો અહ્યા, યઝેયા મજદા જગેરંજત્ કામે,
ધવહ્યા માંધ્રાનો દૂતંમ યે-ધશ પાત્ દરંસાત્ અપહ્યા.

૧૪ અહ્યા ગેરંદો આ-હોધથોધ ની કાવયસચીત્ અતૂશ ની દદત્
વરંયાધ હીયા ક્ષધદિવા હાત્ વીસેન્તા દ્રંગવન્તંમ અવો
હાત્યા ગાઉશ જધદ્યાધ અઝાંધ યે દૂરઝાંપંમ સઝાંચયત્ અવો.

૧૫ અનાધશ આ વી-નેનાસા યા કરપોતાઝાંસચા કંવીતાઝાંસચા
અવાધશ અધબી યેંગ દહન્તી નોધત્ જ્યાતેઉશ કાયમ્નેંગ વસો;
તોધ આખ્યા બધસ્યાઝાંન્તે વંધહેઉશ આ-દેમાને મનંધહો.

૧૬ હમેમ તત્ વહિરતાચીત્ યે ઉષુરે ચે સચસચીત્ દહહ્યા
ક્ષયાંસ મજદા અહુરા યેહ્યા-મા આધધિશચીત્ દ્રઝેથા
હાત્ અઝેનંધહે દ્રંગવતો ઝેઝાંઆનૂ ધંબેંગ અંધહ્યા.

૧૨ ઇનસાનને સૌથી સરસ કારદાની કરવામાં ખલલ કરનારને, તથા ખુશખુશાલ “ગચ્છો” યાને મીનોઇ વૃદ્ધિનાં પોષણની શક્તિની હૈયાતીનો નાશ કરનારને, તથા અશોષથી દૂર જનારને તથા દરજીની ખાહેશ રાખીને કરપ યાને કુદરતના કાયદા તરફ બેહરા-કાન રાખનાર મીસાલ બદ સત્તાને પકડનારને હોરમજદ બદ ગણે છે, તેથી તેવી કારદાનીથી તે રવાન હમેશાં દૂર રહે!

૧૩ સૌથી ખરાબ મનઘહ યાને વીચારો તથા સમજણના કેલેપની અંદર રહીને પોતીકાં અંતઃકરણના અહુનો બગાડ કરનારને, તથા બદ સત્તાને પકડીને ચાલુ બદ-ઇચ્છાને વધારવા કરનારને, તથા અહુરમજદના માંથ્રના અમલ્યાતવાળાને અશોષની અમલ્યાતથી બાકાત રાખનારને અહુરમજદ બદ ગણે છે, વાસ્તે તે રવાન આવા મીથ્રથી સદા દૂર રહે!

૧૪ આવી બદ સત્તા પકડનાર “કીક” યાને કુદરતના કાયદા તરફ આંધળી આંખ રાખનારની હૈયાતી ભોગવીને, પોતાની અક્ષલ તથા નામનાનો ટેકો દરજીવાળાને આપીને, “ગચ્છો” ને મારવાની ભલામણ કરીને, અશોષવાળા દરવીશને જોઇતી મદદ આપવાથી બાકાત રાખે છે, તેવાને હોરમજદ ખુરા ગણે છે, તેવી બદ કારદાનીથી તે રવાન સદા પરહેજ રહે!

૧૫ જે “કરપ” યાને કુદરત તરફ બેહરા તથા “કીક” યાને કુદરત તરફ આંધળા હસ્તી તરફ આગળ વધવા માટે જોઇતી ઇચ્છા-જોગ સત્તા નથી ધરાવતા તેઓ નાશ પામશે, અને તે સાહેબને લગતા બોહુ મનઘહ યાને આત્મીક ડહાપણના તબક્કા ઉપર અંતે જવાનું જ છે—આ કાયદો તે રવાન હરદમ યાદ રાખે!

૧૬ દરજીવાળાનો વધતો જતો કેસાસ, તથા અહુવાળાને મળતો ભલો બદલો,—અશોષની અમલ્યાતવાળાના ઉપી યાને હોશને ઉર કરનાર યાને આગળ વધારનાર સર્વ શક્તિવાન હોરમજદના આ બે કાયદાઓ બધાંને માટે સૌથી બેષ્ટ અમલ્યાતી શિક્ષણ છે તેજ અને તેજ તે રવાન ચાલુ સદા રાખે!

૧૭ અહ્યા યાસા નંમંપ્રહા ઉસ્તાનજસ્તો રફેદહ્યા.
મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉર્વીમ રપેન્તહ્યા અપા વીરપંગ
બ્યઓથના

વંપ્રહેઉશ ખતૂમ મનંપ્રહો, યા ખનંવીષા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.
(ઉપલો ફકરો મે વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધર્યો ૪, અપેમ વોહૂ ૩
ખએતુમધ્યેમ હાઇતીમ યજમઇદે.
યેંગહે હાતાંમ આઅત્ર ચેરને પઇતી વંપ્રહો,
મજદાઓ અહુરો વએથા અપાત્ર હયા,
યાઓપ્રહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમઇદે.

(હા ૩૩ મો.)

૧ યથા આઇશ ઇથા વરેપઇતે યા દાતા અંપ્રહેઉશ પઓઉરેયેહ્યા,
રતૂશ બ્યઓથના રજિશતા દ્રંગવતએયા હાતયા અપાઉને;
યેખ્યાયા હેમ-યાસઇતે મિથહ્યા યાયા હોઇ આ અરેવવા.

૨ અત્ર યે અકૂમ દ્રંગવાઇતે વચંપ્રહા વા અત્ર વા મનંપ્રહા
જસ્તેઇખ્યા વા વરેપઇતી, વંપ્રહાઉ વા ચોઇથઇતે અસ્તીમ;
તોઇ વારાઇ રાદેન્તી અહુરહ્યા જઓપે મજદાઓ.

૩ યે અપાઉને વહિરેતો, ખએતૂ વા અત્ર વા વરેજેન્યો
અપ્રમ્યસા વા અહુરો વીદાસ વા ઇવંપ્રહા મએઇ,
અત્ર હવો અપહ્યા અંપ્રહુત વંપ્રહેઉશયા વાને મનંપ્રહો.

(“અહા યાસા” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ લો, અને “અર્થેમ્” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જોઓએ અશોષને આતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની આલુ કીયા” ને અહુરમજ્દે લેલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાં—એ નીયમ મુજબ તે **અહેરેત-અહેરેહ રવાન “ખએતુમધથેમ્”** ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થઈને આગળ વધતું જ રહે!

ગાથા હા ૩૩ :

૧ મીનોષ હસ્તીના મૂળ કાયદાના અમલની મારફતે રાસ્તમાં રાસ્ત કારદાની કરીને તે રવાન જીંદગીની નેમ પાર પાડવામાં આલુ મશગુલ રહો!

૨ દરજવાળાને ઉત્તેજન નહીં આપનાર, તથા લલાઇ અને અશોષ-નીજ લાઇનનો વધારનાર, હમેશાં અહુરમજ્દનો પ્યાર મેળવીને “રાદી” યાને કુદરત અનુસાર થાય છે તેમ તે રવાન “રાદી” યાઓ!

૩ અશોષવાળાને સૈધી સરસ બધી રીતે ટેકા આપનાર, તથા “ગઓ” યાને મીનોષ વૃદ્ધિની પોષણ આપનારી શક્તિની કાળજીથી સંભાળ લેનાર, એવો અશોષ તથા લલા મીઠાની અમલવાતવાળો થાય છે તેમ તે રવાન પણ યાઓ!

૪ યે થવત મજદા અસુશતીમ અકુમયા મનો યજ્ઞમ અપા,
અએતેઉશયા તરેમધતીમ, વેરેકેનપયાયા નજદિશતંમ કુજમ,
અધચમનસયા નદેન્તો, ગેઉશયા વાસ્રાત અચિશતંમ મન્તમ.

૫ યસ્તે વીરપે-મજિશતંમ સ્વર્ગોષમ જળયા અવંધહાને ;
અપાનો દરેગો-જયાતીમ આ-ક્ષયેમ વંધહેઉશ મનંધહો ;
અપાત આ અરેજૂશ પથો યએષ મજદાઓ અહુરે પએતી.

૬ યે જઓતા અપા અરેજૂશ હુવો મધન્યેઉશ આ વહિશતાત કયા,
અહ્યાત અવા મનંધહો યા વેરેકયેધયાધ મન્તા વાસ્તયા ;
તા-તોધ ધજયા અહુરે મજદા દરશતોધશયા હેમ-પરશતોધશયા.

૭ આ-મા આધદૂમ વહિશતા આ અએથયાયા મજદા દરેપતયા
અપા વોહૂ મનંધહો મા સુયે પુરે મગઓનો ;
આવિશ-નાઓ અન્તરે હેન્તૂ નેમખધતીશ ચિથ્રાઓ રાતયો.

૮ ક્રો-મોધ ક્રવોધજદૂમ અરેથા, તા યા વોહૂ પવાધ મનંધહો
યસ્તંમ મજદા દેમાવતો અત વા અપા સ્તઓઆ વથાઓ ;
દાતા વે અમરેતાઓસયા ઉતયૂધતી હુઉર્વતાસ દ્રઓનો.

૯ અત તોધ મજદા તંમ મધન્યૂમ અપઓક્ષયન્તાઓ સરેદયયાઓ
પાથા મએથા મયા વહિશતા બરેતુ મનંધહો
અયાઓ આરોધ હાકુરંનમ યયાઓ હમિન્તે ઉર્વિતો.

૪ સરેશ્વર યજ્ઞથી દૂર થઈ જવાની હાલત, તથા બદ-મીથ, અને ખુદા તરફ નાસેપાસી, તથા અમલ્યાતમાં ચાલુ દરજ્જા, અને “અધસ્થમન” ને તજી દેવું, તથા “મર્યાદા” ની ખરદાસ્ત ઉપર ધ્યાન નહીં આપવું—આ બધી છ એમો તે રવાન તરફથી સદા દૂર થઈ જાય !

૫ સૌથી ખુલ્લું સરેશ્વર યજ્ઞની મદદ તથા પનાહ તે રવાનને મળતી રહે ! બલા મીથની લાંબી-કાયમી સાથની બલી સત્તા તે રવાન પામતું રહે ! જે રાહે-રાસ્ત અહુરમજ્દનું મુકામ છે તે તરફ તે રવાન અશોધથી આગળ વધતું રહે !

૬ અહુરમજ્દને જેતી મીસાલ ગણીને તે રવાન અશોધની મારફતે સૌથી સરસ રાસ્ત મીનો થઈને હમ-શરીફ થાય ! અહુરમજ્દના મીથ ઉપર ધ્યાન ધરીને ચાલુ તેજ મીથની વરજીશી યાને અમલ તે રવાન કરે ! અહુરમજ્દનાં દર્શણ તથા તેવણ સાથે મીથની ગુફતેગોની ચાલુ ખાહેશ તે રવાન કરતું રહે !

૭ “મગવ સાહેમો” ના બાબમાં જે મરતબાની અશોધ તથા બલા મીથ કાર્ય કરે છે તે સૌથી સરસ અશોધ તથા મીથની અરપંદી તે રવાન શીખતું રહે, અને પોતાની નમાજ તથા બંદગીમાં તે અશોધ તથા મીથના “રાદી મીથ” યાને કુદરત અનુસાર રાહે રાસ્ત ખીજરૂપી અસરો તે રવાન ચાલુ ફેલાવતું રહે !

૮ અશોધની મારફતે તથા બલા મીથની મારફતે સ્તોત યરનને લગતા કલામો છેક “વહેદા-નયત” યાને સૃષ્ટિની મૂળ નેમ સુધી તે રવાન જમી રાખે, જેથી તે રવાન અંતે ખુદાદ અમશારપંદની મીનોષ-દુરસ્તી તથા અમરદાદ અમશારપંદની અમર્ગીની કાયમી પામવાને લાયક થતું રહે !

૯ અશોધનો ચાલુ વધારો કરનારી સરદારીને લગતો તે રપેના મીનો સૌથી શ્રેષ્ઠ મીથ મારફતે “ખાથ” યાને દૂરનો તખકકો પામે છે, અને તે તરફ હમ-શરીફ તથા સખુલતા છે કે જ્યાં તમામ રવાનો ચાલુ કુચ કરી રહ્યાં છે, તે ખુલ્લું તખકકો તરફ તે રવાન કુચ કરતું રહે !

૧૦ વીર્યાઓ-સ્તોધ હુછતયો યાઓ-છ આઓધહરે, યાઓ-
સચા હેન્તી,

યાઓસચા મજદા બવધન્તી, થવહી હીશ જઓવે
આબક્ષોણવા.

વૉફ્ર ઉદ્યા મનંધહા કથા અપાચા ઉશતા તનૂમ.

(ખીરતા યાને બાજમાં પડે.) શેકસ્તેણુ ઘનામેન્ચો, અર
અહરેમન લેઆનત સદ્-હજાર આર.

(પ્રગટ પડે.)

૧૧ યે સેવિશ્તો અહુરો મજદાઓસચા આર્મિધતિશચા,
અર્ષમચા દ્રાદત્ત-ગએથેમ મનસચા વૉફ્ર કથેમચા,
સઓતા-મોધ મેરેજદાતા-મોધ આદાધ કહ્યાધવીત પધતી.

(એ ફકરો ત્રણ વાર બણવો.)

૧૨ ઉસ-મોધ ઉજરેખવા અહુરો આર્મિધતી લેવીધીમ દરવા,
રપેનિશતા મધ્યૂ મજદા, વંધહુચા જવો-આદા,
અપા હજો એમવત વૉફ્ર મનંધહા ફેસેરતૂમ.

૧૩ રફેદાધ વૉઉર્યપાને દાધધી મોધ યા-વે અધિક્રા
તા કથહા અહુરો ચા વંધહુઉશ અધિશ મનંધહો
ક્રો રપેન્તા આર્મિધતે આપા દઓનાઓ દ્રદક્યા,

૧૦ હસ્તીને ભગતાં તમામ બલી પેદાયશે અને તબક્કાઓ જે અગાઉ અસલવારેથી થઈ ગયાં, હાલમાં ચાલુ થતાં રહે છે તથા ભવિષ્ય-માં હવે પછી થતાં રહેશે તે બલી પેદાયશે તથા તબક્કાઓ સાથે તે સ્વાન હજાઓથ યાને એકતાન થવાને લાયકનું થાય, અને તેટલા માટે તે સ્વાનનું તનુ યાને ખાડી બદન કેહવું યાને અણુદીઠ બદનમાં મજ થઈને બલા મીઠ્ર, ધરાદતી તથા અશોધની મારફતે “ઉશના” યાને મીનોઇ સુખની હાલતે પહોંચે !

(અંતે આહરેમનીનો દોર સરયામ તુટશેજ, અને ગનામીનો દેર થશેજ—આ મીઠ્ર તે સ્વાનનો ચાલુ રેહ્યર થાઓ !)

૧૧ અહુરમઝદ, સ્પંદારમદ, અર્દીબહેસ્ત બેહમન, તથા શહેરેવર અમશાસ્પંદોની મારફતે તે સ્વાન “સ્તોત” ચાલુ મેળવતું રહે, અને આ દુન્યાની દરેક તનજજુલ ઉતરતી હાલતમાંથી આગળ વધતું રહીને રહાતી આલમની તરફી યાને ઉચ્ચ હાલતમાં આગળ વધીને “હસ્તી” ની આલમોની તુરફ યાને સર્વથી શ્રેષ્ઠ ખુલંદ હાલત ઉપર આવવાને તે ઉસ્વાન લાયક થાય !

૧૨ તે સ્વાનને અહુરા મઝદા સુધીની તુરફ યાને ખુલંદમાં ખુલંદ હાલતમાં લઈ જવાને માટે “આરમઝતીની તેવીષી” એટલે કુદરતના ફરમાનોની તાબેદારી કરવાની આસ્પત તથા ઇચ્છા મળતી રહે ! તથા બક્ષિતની બલી અસરો મળતી રહે ! અને ખાતેની હીમત સાથની અશોધ ચાલુ રહે ! તથા બલા મીઠ્રની સર્વોપરી મળતી રહે !

૧૩ ઇચ્છવાબેગ સત્તા તથા બલા મીઠ્રના આપીરવાદો પામીને તે સ્વાન “ઉશ” અપમાં માને મીનોઇ મુદ્દિ પામવામાં ખુશખુશાલ આગળ વધતું રહે, તમારે એવો આરમઝતી મારફતે “અપ” ને ભગતા કાયદાઓ યાને કીમી ઇશ્ત્રમ આશુ પામતું રહે !

૧૪ અત્ રાતાંમ જરથુશ્ત્રો તન્વસ્યીત ખખ્યાઓ. ઉશતનંમ
 હદાધતી પર્વિતાતંમ મનંધ્રહોયા વંધ્રહેઉશ મજદાધ
 બ્યઓથનહા અપાધ યાયા ઉખદખ્યાયા સ્ત્રઓપંમ ક્ષત્રંમયા.
 ૧૫ અહ્યા યાસા નંમંધ્રહો ઉસ્તાનજસ્તો રફ્રહ્યા
 મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ સ્પેન્તહ્યા અપા વીસ્પંગ
 બ્યઓથના

વંધ્રહેઉશ ખતૂમ મનંધ્રહો, યા ખનંવીયા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

(ઉપલો ફરો એ વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ૪, અપંમ વાહૂ ૩

યથા-આધશ-ધથાંમ હાધતીમ યજમહદ.

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ યેસ્ને ખધતી વંધ્રહો,

મજદાઓ અહુરો વએધા અપાત્ હયા,

યાઓધ્રહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમહદ.

(હા ૩૪ મો.)

૧ યા બ્યઓથના યા વચંધ્રહો યા યસ્ના અમૈરતાતંમ
 અપંમયા તએધબ્યો દાઓધ્રહો મજદા ક્ષત્રંમયા હર્વિતાતો
 અએપાંમ તોધ અહુરા એહા પોઉરતંમાધશ દસ્તે.

૨ અત્તયા ધ-તોધ મનંધ્રહો મધન્યુશયા વંધ્રહુશ વીસ્પા હાતા
 સ્પેન્તખ્યાયા નેરશ બ્યઓથના યેહા ઉર્વા અપા હયધતે
 પધરિ ગએથે દમાવતો વહો મજદા મજેખીયા સ્પેન્તાંમ

૧૪ જે પ્રમાણે અશો રિપતમાન જરાતોસ્ત સાહેબે પોતીકું તનુ પાને ખાત્રી બદન તથા ઉસ્તાન પાને જનની સજીવનશક્તિ મળદાને ખાતર “અકલે-અવલ” પાને બેહમન અમશારપંદને અર્પણ ક્રીધાં, તથા પોતીકા તમામ કારદાની અર્દીબહેસ્ત અમશારપંદને અર્પણ ક્રીધી, તથા પોતીકા વચનો શહેરેવર અમશારપંદ તથા સરોશ યજ્ઞને અર્પણ ક્રીધાં, તે મુજબ, તે રવાન અશો જરાતોસ્ત સાહેબનો દરજ્જો પીછાણીને તેવણના અકવાલો ઉપર અમલ કરતું રહે !

(“અહ્યા યાસા” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ કો. અને “અર્ધમ” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધનો ખાતરજ ક્રીધેલી “યરન” ને, એકલે-કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ ક્રીયા” ને અહુરમજ્દ લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે બહેસ્ત-બહેરેહ રવાન “યથા-આકાશ-ઇર્થામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થકને આગળ વધતુંજ રહે !

ગાથા હા ૩૪ :

૧ જે જે કારદાની, વચન, તથા યરન, પાને એકતાન થવાની બુલંદ ક્રીયાઓ અમરદાદ, અર્દીબહેસ્ત, શહેરેવર તથા ખુરદાદ અમશારપંદને તાલુકે છે તે તે કારદાની વચનો તથા યરન સૌથી પહેલાં જેમ અહુરમજ્દ તરફથી નક્કી થયલાં છે તેમ તે રવાનને મળતાં રહો !

૨ વૃદ્ધિ કરનાર નર કે જેનું રવાન અશોધનોજ અમલ કરતું રહે છે તે નરની તમામ કારદાની વોહુ મનંબહ પાને બેહમન અમશારપંદ મારફતે અહુરમજ્દએ મુકરર કરી છે, અને તેજ કારદાની મારફતે તથા સ્તોતના સરોશની મારફતે અહુરમજ્દ નજદીક જવાતું છે તે મુજબ તે રવાન અહુરમજ્દ નજદીક પહોંચવાને લાયક થતું રહો !

૩ અત્ર તોઇ અજદમ અહુરા મનંધહા અપાઇયા દામા
ગએથાઓ વીરપાઓ આ-ક્ષયોઇ યાઓ વોહૂ થઓરતા
મનંધહા

આરોઇ-છ હુદાઓધહો વીરપાઇશ મજદા દમાવસ સવો.

અત્ર તોઇ આતરેમ અહુરા અઓઓધહુવન્તેમ અપા ઉસેમહી,
અસીરતેમ એમવન્તેમ સ્તોઇ-રપેન્તેમ ચિથ્રા-અવંધહુમ;
અત્ર મજદા દધખિખ્યન્તે જસ્તાઇરતાઇશ દેરતા અએનંધહુમ.

૫ કત્ર વે ક્ષયેમ કા ઇશતીશ, ખ્યઓથનાઇશ મજદા યથા
વાઓ હુખી

અપા વોહૂ મનંધહા ધાયોઇદયાઇ દ્રિગૂમ યૂમાકેમ,
પરે વાઓ વીરપાઇશ પરે વઓઓમા દએવધશયા પ્રહૂ
સ્ત્રાઇશ મખ્યાઇશયા.

૬ યેછ અથા સ્તા હુધથીમ મજદા અપા વોહૂ મનંધહા,
અત્ર તત્ર મોઇ દક્તેમ હાતા અહા અંધહેઉશ વીરપા મએથા,
યથા વાઓ યજ્ઞસયા ઉર્વાઇદયાઓ સ્તવસ અયેની પઇતી.

૭ હુથા તોઇ અરેદ્રા મજદા, યોઇ વંધહેઉશ વએદેના મનંધહો
સેંગહૂશ રએખેનાઓ અસ્પેનવીત સાદ્રાવીત ચપ્રયો ઉવેઉર;
નએ-વીમ તેમ અન્યેમ યૂમત્ર વએદા અપા, અથા-નાઓ
ધાજદામ. કમાઇ ગિભીઉમ કાસેવન દવધમદુધામ તમારે દે

૩ અશોષની મારફતે થયેલી નમાજ તથા “અમ્બદ” યાને મુરાદ અને મીથ્રની અસરો અહુરમજ્દની હકુમતમાંના તમામ “ગમ્પેથાઓ” અને જુદા જુદા હૈયાતીને લગતા વીલાગોને ચાલુ આપવાથી, લલા મીથ્રનો હમેશાં વધારો અને આખાદી થતી રહે છે, તે તમામ ગમ્પેથાઓ મારફતે તમામ સારા ડહાપણવાળા અમશારપદો મીનોષ સંપુર્ણતાને કાયદો પામે છે તે મુજબ તે રવાન પામવાને લાયક થાઓ !

૪ અહુરમજ્દનો આતશ જે “અઓજ” ધરાવનાર, સાથી તેજ-વાળો, ખાતેની હીમત આપનાર, સદા મીનોષ વૃદ્ધિની ખુશાલી આપનાર, ખુન-ખેખથી મદદ આપનાર, તથા કેશાશને મજબુત રીતે હલાવનાર છે, તે ખુલદ આતશ તરફ અશોષની મારફતે અંતે ઉંચે જવાનું છે તેને માટે તે રવાન ચાલુ કેશેશમાં રહે !

૫ અહુરમજ્દની ક્ષત્ર યાને રાદી સત્તા તથા મુરાદ પામીને અશોષ તથા લલા મીથ્રની મારફતે દેવ અને પ્રકૃત્તી આદમીના કરતાં “દરવીશ” યાને દુન્યાના વળગણુ તથા ખેંચાણોમાંથી દૂર રહેનાર આદમીને ચાલુ રક્ષણ આપવામાં જ હોરમજ્દની દોસ્તી સમાયલી છે આ નીયમ મુજબ તે રવાન અમલ કરતું રહે !

૬ જ્યારે “હસ્તી” યાને મીનોષ આત્મીક વૃદ્ધિ થવાનીજ છે તો પછી તમામ હૈયાતીના મરકજો ખાતેન રીતે જોઈને તથા સમજી લઈને અશોષ તથા લલા મીથ્ર મારફતે “ઉર” યાને આત્મીક વૃદ્ધિને લગતા “સ્તોત” સાથે “યજ” યાને એકતાન થઈને હોરમજ્દ તરફ જવાનો ખુલદ ખ્યાલ ચાલુ તે રવાન રાખીને અમલ કરે !

૭ વોહ મનંધહ યાને ગેહમન અમશારપદનું જ્ઞાન પામીને “ઉર” થવાની અક્કલને લગતાં અણુદીઠ “અખો” ને, શાદ યા નેહસ્ત કેશાશ વખતે ફક્ત અપની મારફતે દીની ફરમાનોની અમલ્યાતથી, “રએ” યાને મીનોષ સમક્ષે પ્રકાશથી અહુરમજ્દના અક્ષત તરીકે જ પનાહી મેળવવાની છે આ નીયમ તે રવાન પામવાને લાયક થાય છે !

૮ તાઇશ છ-નાઓ બ્યઓધનાઇશ ખ્યેન્તે, યએપૂ અસ પધરી
પોઉરૂખ્યો ઇથ્યેજો;

હ્યત્ર અસ અઓળ્યાઓ નાઇદ્યાઓધલૂમ ધ્વહ્યા મજદા
આસ્તા ઉર્વાતહ્યા;

યોઇ નોઇત્ર અપેમ મખન્યન્તા, અએઇખ્યો દૂધરે વોદૂ અસ મનો.

૯ યોઇ રપેન્તાંમ આર્મઇતીમ ધ્વહ્યા મજદા ઝેરૂદાંમ વીદુષે,

દુશ-બ્યઓધના અવજજત્ર વંધહેઉશ અવિસ્તી મનંધહો

અએઇખ્યો મશ અપા રયજદત્ર યવત્ર અહ્યાત્ર અઉરૂના ખ્રૂસ્ત્રા.

૧૦ અહ્યા વંધહેઉશ મનંધહો બ્યઓધના વઓચત્ર ઝેરૂખ્યાંમ
હુખ્રતુશ,

રપેન્તાંમયા આર્મઇતીમ દાંમીમ વીદ્યાઓ હિથાંમ અપહ્યા,

તાયા વીરપા અહુરા ધ્વહી મજદા ક્ષત્રોઇ આ વોયધા.

૧૧ અત્ર તોઇ ઉમે હુઉર્વાઓસયા ખરૂથાઇ આ અમરૂતતાઓસયા;

વંધહેઉશ ક્ષત્રા મનંધહો અપા મત્ર આર્મઇતિશ વક્ત્ર

ઉતયૂઇતી તંવીષી તાઇશ આ મજદા વીદ્યએપાંમ ધ્વોઇ અહી.

૧૨ કત્ર તોઇ રાજરે, કત્ર વપી, કત્ર વા રતૂતો, કત્ર વા યસ્નહ્યા.

મુઇદ્યાઇ મજદા કાયઓઆ યા વીદ્યાત્ર અપીશ રાખાંમ.

સીપા-નાઓ અપા પથો વંધહેઉશ ખએતેમ મનંધહો.

૮ દીની-કાયદાઓનો ભંગ કરનારાઓ પોતાની ખોટી અમદ્યાતો-થી પુષ્કળ ઉરવનીક મોત ઉત્પન્ન કરીને દુરવેશોની ઉપર હરકત નાંખે છે, અને તેવાઓ જેઓ અશોષ ઉપર દીલ ઝાઝીને અમલ કરતા નથી તેઓથી વોહ મનંઘહ એટલે મીનોષ જ્ઞાનની અક્કલ દૂરની દૂર રહે છે— આ સીદ્ધાંત તે રવાન અમલમાં મુકવું રહે !

૯ સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદની શુલંદીથી માહીનગાર થઇને, જેઓ વોહ મનંઘહ એટલે બહુમન અમશાસ્પંદના જ્ઞાન વગર બદ-કારદાનીથી જાંદગી ગુમરે છે, તેઓ નહીં ઉર થનારા પ્રફલ્લી, યાને આત્મીક જ્ઞાનથી બેનસીબ રહેલા આદમી મીસાલ અશોષને બહુ મોટું નુકસાન કરે છે— તેમ તે રવાન નુકસાન નહીજ કરે !

૧૦ જેઓ વોહ મનંઘહ યાને મીનોષ જ્ઞાનનું ખરૂં ડહાપણ, પોતાની અશોષની અમદ્યાત તથા મહેર યાને સમ્યાધના વચન મારફતે, પકડીને સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદને અશોષની મૂળ પેદાયશ તરીકે ઇદમ્યત-થી જાણે છે, અને તમામ પ્રફલ્લી આદમીઓને દૂર હઠાવે છે તેઓ મીસાલ તે રવાન ચાલુ બલી કારદાનીમાં રહે !

૧૧ રવાનને લગતા મીનોષ ખોરાકના બાળમાં ખુરદાદ તથા અમર-દાદ અશોષની મારફતે બહા મીથ્ર, ધરાદતી તથા આરમછતીનો વધારો કરીને “ ઉતપૂષ્ટી-તેવીષી ” યાને આત્મીક વૃદ્ધિને લગતી શ્રદ્ધા તથા શુલંદ ખાસ્યત અને ઇચ્છા બરપા કરીને તમામ કેશાશને દૂર કરાવનારા છે—એમ તે રવાન બરાબર ખ્યાલમાં રાખે !

૧૨ અહુરમજ્દના અચુક નીયમો, અહુરમજ્દની મુરાદ તથા “ સ્તોત યસ્ન ” શું છે તે બરાબર તે રવાન પામે ! તથા કુદરતના ફરમાનોની અમદ્યાતનો બદલો તે રવાન મેળવે ! તથા અશોષની મારફતે વોહ મનંઘહ યાને બેહમન અમશાસ્પંદના પોતાના માર્ગ ચાલુ રીખવું રહે !

૧૩ તેમ અદ્ધાનંમ અહુરા ચેમ મોઘ મઝાશ વંધહેઉશ મનંધહો,
દઝેનાઝાં સઝાંપ્યન્તાંમ યા ફૂકરેતા અપાચીત ઉર્વાક્ષત,
હ્યત ચિવિશતા હુદાબ્યો મીજદેમ મજદા, યેહ્યા તૂ દઝેમ.

૧૪ તત જી મજદા વધરીમ અસ્તવધતે ઉશતાનાધ દાતા
વંધહેઉશ પ્યઝાંથના મનંધહો યોધ જી ગેઉશ વેરંજેને અજયાઝાં
દમાકાંમ હુચિસ્તીમ અહુરા પ્રતેઉશ અપા ક્રાદો વેરંજેના.

૧૫ મજદા અત મોઘ વહિશતા સ્વાઝાંસ્યા પ્યઝાંથ-
નાઝા વઝાંઝા,

તા-તૂ વોહૂ મનંધહા અપાઝા ઇષુદેમ સ્તૂતો,
દમાકા ક્ષત્રા અહુરા ફેરંપેમ વસ્ના હુધયેમ દાઝાં અહૂમ.
(ઉપલો ફકરો ૪ વાર ભણવો.)

 અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફેદ્રહ્યા
મન્યેઉશ મજદાઝાં પઝાંઉરવીમ સ્પેન્તહ્યા અપા વીસ્પંગ
પ્યઝાંથના

વંધહેઉશ પ્રતૂમ મનંધહો, યા ખનંવીપા ગેઉશઝા ઉર્વાનંમ.
(ઉપલો ફકરો બે વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધયો ૪, અર્ષેમ વોહૂ ૩

યાપ્યઝાંથનાંમ હાધતીમ યજમધદે, અહુનવધતીમ ગાથાંમ
અપઝાનીમ અપહે રતૂમ યજમધદે, અહુનવધત્યાઝાં ગાથયાઝાં
હન્દાતા યજમધદે.

યેંધહે હાંતાંમ આઅત ચેસ્ને પધતી વંધહે,

મજદાઝાં અહૂરો વઝેથા અપાત હુયા,

યાઝાંધહામઝા તાંસ્યા તાઝાંસ્યા યજમધદે.

~~૧૬ હુન્દાતા યજમધદે, અહુનવધત્યાઝાં ગાથયાઝાં હન્દાતા યજમધદે.~~

૧૩ વોહ મનંધહ યાને બેહમન અમશ્ચારપંદના ખાસ માર્ગની અંદર સચ્ચોખ્યતોના તમામ કાયદાઓ સમાધ જાય છે, અને આ બધા કાયદાઓની અશોધથી કીધેલી અમલ્યાતથી અકવાલો મુજબ એટલે કુદરતમાં નીરમાણ થયલાં કારણ તથા પરીણામના કાયદા મુજબ જે બદલો “ઉર્વાજ” યાને મીનોધ ખુશાલી—પામવાની છે તે અત્યંત મીનોધ ખુશાલી તરફ તે રવાન ઢળતું રહે !

૧૪ જેઓ આ નીસ્તીની આલમ યાને ગેતીની દુન્યાની હસ્તી યાને મીનોધ વૃદ્ધિ કરવાને ખાતર અહુરમજ્દની અક્કલ અને ડહાપણને લગતી અશોધની અમલ્યાતોનો ચાલુ “ક્રોદો” યાને વધારો કરનારા છે તેઓજ વોહ મનંધહ યાને મીનોધ જ્ઞાનની અમલ્યાતથી હાડમંદ હૈયાતીની જે મૂરાદ અહુરમજ્દે નીર્માણ કીધી છે તે મૂરાદને પામશેજ—આ જીંદગીની નેમ સદા યાદમાં તે રવાન રાખે !

૧૫ અહુરમજ્દ તરફથી સાથી સરસ ફરમાનો તથા અમલ્યાતો જાણીને અશોધ તથા ભલા મીથ્ર મારફતે સ્તોતનો કાયદો અમલમાં લેધને તેનીજ ક્ષત્રવધસ્ય યાને ભલી ઇચ્છવાળેગ સત્તાની મારફતે તેની મૂરાદ મુજબ “હસ્ત” તરફ જવાને માટે “અહ” હમેશાં આગળ અને આગળ તાજેહ અને તાજેહ વાદમાં ચાલુ રહે !

આમીન !

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અપૈમ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ કીધા” ને અહુરમજ્દે ભલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોધ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—જે નીયમ મુજબ તે બહેરત-બહેરેહ રવાન “યા-અર્થોધનામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ થધને આગળ વધતુંજ રહે !

(લાં મુધી બણી રહ્યા પછી ગેહ-સારનારા સાહેબોએ નીચે મુજબ બાજ મુકવી :)

૧ નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા, નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા, નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા;

૨ યથા અહૂ વધસ્યો ૫;

૩ ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમઘદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો; ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમઘદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો; ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમઘદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો.

૪ યથા અહૂ વધસ્યો ૨

૫ યસ્નૅમ્ય વહ્નૅમ્ય અઝ્ઞોજસ્ય કવરૅચ આક્રીનામિ, સ્ત્રઝ્ઞો-પહે અબ્યેહે, તઞ્મહે તનુ-માંથહે, દરષિ-દ્રઝ્ઞોશ, આહૂધસ્યેહે.

૬ અર્ષમ વૉહૂ ૧.

*

*

*

૭ હૃજંધૃરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ; હૃજંધૃરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ; હૃજંધૃરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ.

૮ અર્ષમ વૉહૂ ૧

* * * ગુજર પામેલાં રવાન માટે જે બહુતરો બહુવામાં આવે તે વખતે “અહ્યાધ રઝેસ્ય” તથા “કેરહે મોજદ” બહુાઇ શકાય નહી, અને “કસમે અવંધહે” માંતા “રામનો ખાસ્તહે” વાળાં પદ “રપેન્તો મધન્યોમ” મુધી બણી શકાય નહી.

ગેહ સારણું પુરું કરતી વખતે ગેહ સારનારા મોખેદ સાહેબો જે સરોશની બાજુ મુકે છે તેના મીથ્ર.

૧ અએ આબાદી ભરેલા સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદ ! દરેકને મારી હઠાવવામાં તમે જે સર્વોપરી ભોગવો છો તેને ખાતર ત્રણ મરતમે સર ઝુંકાવીને તમોને નમન કરી તમારી સેવાસ કરીયે છીએ !

૨ પાંચ યથાના કલામોની મારફતે જે પંજી જરવીકશ નામની ખાતેન પાંચ ગતીઓ ભેંજા સાથે સંબંધ ધરાવે છે અને મીથ્રને જોશ આપે છે, તે પંજી જરવીકશની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞદના પ્રવાહો ચાલુ હ્યાં મદદગાર થાય !

૩ તમામ ગુજર પામેલાં રવાનો જેઓ “અશોનામ ક્વપી” ના મરતખામાં દાખલ થઈ ચુક્યાં છે તે તમામ ગુજર પામેલાં રવાનોના ફરોહરો સાથે તે રવાન ત્રણ મરતમે “યજ્ઞ” એટલે એકતાન થવાને લાયક થાઓ !

૪ તે સાહેબ એકજ છે; અને વખશુરે-વખશુરાન રમ્મ-ગો અશો રિપતમાન જરાતોસ્ત સાહેબ દાદાર અહુરમજ્દના એકલા પેગામ્બર સાહેબની દીન મુજબ, અમે ઉસ્તેવાર રહીએ !

૫ અશો સરોશ યજ્ઞદનો નાદ માંચના સ્તોતથી ઉભાં કીધેલાં કેહર્પની મારફતેજ અમારાં કેહર્પ સાથે યજ્ઞ થાય, અને તે માટે અમારું આત્મીક કૌવત જોરાવર અને મજબુત થતું રહે !

૬ “અષેમ વોહૂ” ના ખુલુ સ્તોત ખુરેહનો વધારો કરે !

(ગુજરેલાં રવાને માટેનાં દરેક બાણતરમાં આખી અહ્યાઈ રએશ્ય અને જસમે અવંધહે મજ્દનો “રામનો ખાસ્ત્રહે” થી “સ્પેન્તો મધન્યઓમ” સુધીનો ભાગ તેમજ કેરફે મોજ્જદ છોડી દેવામાં આવે છે.)

૭ રવાનની વૃદ્ધિને ખાતર, ચારે અનાસરો તથા પંજી જરવીકશ ત્રણ મરતમે સુક્ષ્મતામાં પવિત્ર થઈને કેહર્પને દુરસ્ત રાખવામાં મદદ કરે !

૮ “અષેમ વોહૂ” ના ખુલુ સ્તોત ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે !

૫૨

મોટી યસ્તેમાંન યાત્રે ગેહસારણ.

૯ જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ.

૧૦ અમહે હુતારતહે હુરઆદહે, વેરંશ્રમહે અહુરદાતહે, વનધન્યાઆસ્ય ઉપરતાતો.

*

*

*

૧૧ શ્વાપહે ખદાતહે, જરવાનહે અકરનહે, જરવાનહે દરેધા-ખદાતહે.

૧૨ અપેમ વોહૂ ૧

*

*

*

* * * ગુજર પામેલાં રવાન માટે જે ભણતરો ભણવામાં આવે તે વખતે “અહ્માઇ રએશ્ય” તથા “કેરફે મોજદ” ભણાઇ શકાય નહી, અને “જસમે અવંધહે” માંના “રામનો ખાસ્તહે” વાળાં પદ “સ્પેન્તો મધન્યઆમ” સુધી ભણી શકાય નહી.

૯ ત્રણ મરતએ હર વખત અએ મજદ! તારી મદદ હોજો!

૧૦ દરજીની સામે ફતેહમંદીથી લડવા માટે બેહરામ યજ્ઞના હીમત-ભરેલા પ્રવાહો તેમજ દરજી ઉપર ગાલેબ આવવાના પ્રવાહો અમેને મળતા રહે!

૧૧ “જરવાન-ઇ-અકરન” એટલે હદ વગરની ગતીના મૂળથી જે “જરવાન-ઇ-દરેઘા-ખદાત” હાલ ચાલતો લાંબો જમાનો ચાલુ છે તેની મારફતે જે “થવાશ્શ-ખદાત” યાને સાત આસ્માનોના ફરવાથી પ્રવાહો આવીને કેશાશના કાયદાનો અમલ ચાલે છે, તે બધા પ્રવાહો રવાનની સેવટની નેમ પાર પાડવામાં મદદ કરનારા થાય એવી શાદ રીતે આવ્યા કરે, જેથી કરીને “રવાન-ખોખતગી” એજ સેવટની નેમ છે એમ અમે દમેદમ યાદ રાખ્યે!

૧૨ “અષેમ વોહ” ના બ્લુ સ્તોત ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે!

આમીન! આમીન!! આમીન!!!

સેવટના બે બોલ :

**બસ્તે-કુસ્તીઆંન હુમ-દીનની લાશને દાખમે-નશીન
કરવા માટે ધ્યાન પુગાડવાજેગ બીનાઓ.**

સાયન્સ કહો કે ધર્મ કહો કે કુદરતના કાયદા કહો—ગમે તે કહો, પણ લાશને જમીનમાં દાટવી, યા પાણીમાં નાંખવી, યા આતશની ચેહમાં બાળવી યા વીજળીક યંત્રથી ક્રીમેટોરીયમથી ભુંજવી—આ બધી રીતીઓ કરતાં સર્વેથી ચહડયાતી રૂઢી સુર્યનાં ખુલ્લાં તડકાંમાં પહાડની ઉંચી જગ્યાએ લાશને ઉઘાડી રાખીને ખુરશેદ-નીગરની કરીને પક્ષીઓ મારફતે જલદીથી ભક્ષ કરાવવાની છે આમ દરેક વીચારવંત શખ્સ એ બાબેના બારીક અભ્યાસ પછી કબુલ રાખી શકશે. લાશને ઠેકાણે પાડવાની રૂઢી વિષે વીચાર કરતી વખતે ખાકી શરીર કે જેને ઠેકાણે પાડવાનું છે તેનો વીચાર અને તેજ વખતે સાથે સાથે તે શરીરમાંથી બહાર નીકળી ગયેલો છતાં અણ-દીઠ સંબંધ ચોક્કસ વખત સુધી ધરાવતો પુષ્કળ વિચારો કરનારો આત્મા (રવાન) એ બેઉનો વિચાર કરવાની જરૂર પડે છે. શરીરને ઠેકાણે પાડતી વખતે ફક્ત શરીરની એકજ બાજુનો ખ્યાલ લઇને કામ કરી તેમાં વાસો કરી ગયેલાં રવાનનો ખ્યાલ ભુલી જવો જોઇતો નથી. આ કાયદો બરાબર ધ્યાનમાં રાખીનેજ માજદયસ્ની જરથોસ્તી દએનમાં લાશને ઠેકાણે પાડવા માટે “દખ્મ-નશીની” ની રૂઢી શીખવવામાં આવી છે, અને તે માટેનાં ખાસ કારણોનો બારીક અભ્યાસ જેઓએ કરવો હોય તેઓને “ક્રેશો-ગર્દ” ચોપાન્યુ (જેમાં એ બાબદ હજી ચરવાય છે) તેનાં પુસ્તક ૧૨, અંક ૧-૨ થી પુસ્તક ૧૬, અંક ૩-૪ વાંચવાની બલામણુ કરીને આગળ ચાલીશું.

હવે “દખ્મ-નશીની” કરવા અગાઉ “દખ્મ-નશીની” ને લાયક-નું બનાવવા માટે લાશને કેવી રીતે અસલ તરીકત મુજબ તૈયાર કરવી જોઇએ તે ધ્યાનમાં લેવાની જરૂર છે.

શરૂઆતમાં જો બની શકે તો જો વખતે એક શખ્સ ધડીપણ હોય પણ શ્વાસોશ્વાસ ચાલુ હોય તે વખતે બને તો તે શખ્સનું શરીર ચોખ્ખાં પાણીથી ઝડપથી સાફ કરી તેનાં ધોતાં પણ વપરાયલાં કપડાં પહેરાવી એક ચોખ્ખું, સફેદ, સોજું, ધોયલું, આદર-પીછોડીનું કપડું ખેવડું કરીને સાફ કીધેલી જમીન ઉપર ખીછાવીને તેની ઉપર તે માણસને સુવાડવું. અસલ નીરંગદીનનો નીરંગ તથા હોમનું પાણી પણ પાતા હતા. પછી તે શખ્સની આગળ આતશ રોશન કરી તે ઉપર સુખડ લોખાન વગેરે ખુશખો મુકી તથા ધી અથવા કોપરેલની બતી કરીને તે ગુજરનાર શખ્સ નજદીક ચાલુ “અર્ધમ વૉહ” તથા પતેત પશેમાનીના ભણુતરો ધીમા સામેત અવાજે પણ તે શખ્સના કાન ઉપર અવાજ પડે તેવી રીતે, તે ઓરડામાં ખીજ દરેક રીતની શાંતી જળવીને, મોરદેહ-શુયાંન યાને સચકનારાઓને સોંપવામાં આવે ત્યાં સુધી ચાલુ કરવાં જોઈએ. ત્યાર બાદ સેવટનો દમ તદન બહાર નીકળી ગયા પછી બરાબર તપાસ કરીને તે શખ્સની લાશને બનતાં સુધી ગુજરવાનીજ ગેહ દરમ્યાન સચકાર કરવો જોઈએ, કારણ કે ગેહ બદલાયા પછી દરજ નસુશનું જોર ધાણુંજ વધી જઇ રીમનીની ચાલુદગી લાગુ પડે છે. તેથીજ વળી દરેક ગેહ બદલાય કે શબને સગદીદ કરાવવાનો હુકમ છે. વળી જ્યાં સુધી મોરદેહ-શુયાંનને તે શબ સચકાર માટે હવાલે થાય ત્યાં સુધી ઘેરનાંઓએ જોડ થઇને “અર્ધમ” ભણુતાં ભણુતાં તે શબની સાથે પેવંદ કરીને ખેસવું, પણ ગેહ બદલાય તો સખત રીમની લાગુ પડે છે તેની ખુબ ચોંપ રાખવી. આજે પાયદસ્ત માટે દોડદોડી કરવામાં આવે છે અને સચકાર ગુજરયા પછી લાંબે વખતે કરવામાં આવે છે, જ્યારે અસલ તરીકત મુજબ સચકાર ગુજરવાની ગેહમાંજ તાબડતાબ કરવાની દોડદોડી કરવામાં આવતી અને ત્યાર બાદ પાયદસ્ત નર્મીતે ધીરથી કરવામાં આવતી હતી. મોરદેહ-શુયાંન યાને સચકાર કરનાર સાહેબોએ (અસલ મરદો માટે મરદો અને બાનુઓ માટે બાનુઓ એ કમ

કરતાં હતાં) એલાહેદાં મકાનમાં પોતે નહાવાની બાજુ લેખને પોતાનાં શરીરને ગૌમુત લગાડીને ચોખાં પાણીથી નાહીને સોજાં કપડાં પહેરીને તૈયાર રહેવું, અને એક સાહેબોએ પોતપોતાની કમર ઉપર આધિલી કુસ્તી સાથે નારાંતું પેવંદ કરીને પેવંદમાંજ રહેવું, અને પછી જેમ ગેહસારજી લખાવા અગાઉ “સરોશની બાજુ” લેવા આ કેતાબમાં દીખાયાના પાને ૧૧ મે જણાવ્યું છે તેમ “સરોશની બાજુ” “અપહે” સુધી ખીસ્તા પઢીને પછીજ મુંગે મહોંડે સચકાર કરવા માટે પેલી કપડાં પહેરાવેલી લાશની નજદીક જવું. તે વખતથીજ ત્યાં સગદીદ માટે કુતરો હાજર રાખવો. ઘણે દૂરથી બતી તથા આતશ ખુશબો સાથે રોશન ચાલુ રાખવાં. સચકાર હમેશાં ગુજરનારનાં ઘેરમાંજ કરવો જોઈએ અને તે કરતી વખતે એટલે મરણ પામ્યા પછીનાં શરીરને યાને નસાને વંદીદાદમાં ઠામ ઠામ જણાવ્યા મુજબ પાણી કદીથી લગાડવું જોઈએ નહીં, પણ તાજે ગૌમુત એટલે ગોધાને તરો યા નીરંગ હાજર કરીને એ મોરહે-શુયાંનમાંનો એક જણ હાથના મોળાં પહેરીને જેમ રપંજ કર્યે તેમ આખે શરીરે તરો લગાડીને પાક કરે. પછી શબને પહેલેથીજ સડીલ ચીજ યાને પથ્થરપર મુકી સચકાર શરૂ કરે. ઘેરમાં સચકારના શીલ (પથ્થર) ઉપર તેમજ આદ-મર્ગમાં ત્યાંના શીલ (પથ્થર) ઉપર શબને મુકતી વખતે માથું દક્ષિણ તથા પગ ઉત્તર તરફ રહે, અથવા તો માથું પુર્વ યા પશ્ચિમ તરફ રહે તેમ શીલ ઉપર શબને આસ્તે રહીને અદબ આદાબથી સંભાળથી ઉંચકીને મુકવું. મરદ યા ઓરત ગમે તે હોય તેને પહેલાં છુપી-ગાહ નજદીક બરાબર કાછો બાંધીને પછી તેનો વપરાયલો પણ ધોયલો સાફ લેગો, ટોપી, સદરો એમ પહેરાવીને ટોપી ઉપર કપડાંનું પેવંદ કાન ખુલ્લા રાખીને બાંધી લેખને તેમજ લાશનાં મોહોંડાપર પદાન બાંધીને લાશને એક સચકનાર પોતાના હાથે સંભાળથી અઢેલાવી રાખીને બીજા મોરહે-શુયાંને પછી ફક્ત એ યથા એક અખેમથી તેની વપરાયલી કુસ્તી બાંધવી. ત્યાર બાદ તે લાશને વપરાયલો પણ

થોતો જામો પહેરાવીને જામાના અંદરના તેમજ બહારના કસ બાંધવા.
 વંદીદાદ, ફરગરદ પ; ૧૧ મુજબ લાશના પગ હમેશા વાળોલાજ રાખવાનો
 હોકમ હોવાથી મરદ હોય તો પહેલાં ડાબા પગની પાટલી જમણી જાંગ
 ઉપર લાવીને પછી જમણા પગની પાટલી ડાબી જાંગ ઉપર આવે તેમ
 પગ વાળવા. જો ઓરત હોય તો પહેલાં જમણા પગની પાટલી ડાબી
 જાંગ ઉપર આપીને પછી ડાબા પગની પાટલી જમણી જાંગ ઉપર
 લાવીને પગ વાળવા. આ પ્રમાણે પગ વાળ્યા પછી બેઉ પગ બરાબર
 ઢાંકાયલા રહે તેમ જામાના છેડા વાળીને બરાબર કરવા. તેજ પ્રમાણે
 જામાની બેંચ લાંબી હોય તો બેઉ હાથના આંગળા સુધીના ભાગો ઢાંકી
 નાંખવા, અને નહીં તો પછી જુદા કટકાથી બેંચ સાથે કપડાંના પેવંદ
 આપીને હાથોને ઢાંકવા, અને હાથોને અદબ વાળ્યે તેમ છાતી ઉપર
 વાળવા. જો મરદ હોય તો પહેલાં ડાબો હાથ વાળીને તે ઉપર જમણો
 હાથ વાળવો અને જો ઓરત હોય તો પહેલાં જમણો હાથ વાળીને તે ઉપર
 ડાબો હાથ વાળવો. આ પ્રમાણે કરી રહ્યા પછી સચકારમાં સૌથી
 અગત્યની ચીજ જે “બંધ” બાંધવા બાબેની છે તે ઉપર ખુબ ધ્યાન
 આપવું. દરેક બંધ બાંધતી વખતે બેઉ સચકાર કરનારાઓએ “અર્ધેમ
 વૌહૂ” આખી કુશાદે ભણવી. બંધ બાંધવા માટે મજબુત નારાનો
 ઉપયોગ કરવો પણ તે આખો સળંગજ દુકડો લેવો અને સળંગ રાખીનેજ
 તેમાંથી બધા મળીને સાત બંધ બાંધવા જોઈએ. પહેલો બંધ ગળાં
 ઉપર લઇને તે પેવંદ સાથે બેઉ હાથની વચોવચથી હાથો સાથે,
 બીજો બંધ ડાબા હાથની કાંડી તથા જમણા હાથની કોણી સાથે લેઇને,
 ત્રીજો બંધ જમણા હાથની કાંડી અને ડાબા હાથની કોણી સાથે લઇને,
 ચોથો બંધ કમરપર, પાંચમો બે પગના નલા કોસ થાય છે ત્યાંથી સાથે
 લઇને, છઠ્ઠો જમણા પગના ગુંઠણની આસપાસ લેઇને, અને સાતમો ડાબા
 પગના ગુંઠણની આસપાસ લેઇને—એમ દરેક બંધ વખતે એક એક “અર્ધેમ
 વૌહૂ” ભણતાં બંધ પુરા કરવા જોઈએ. ત્યાર બાદ આંખ, કાન

ખુલ્લાં રહે પણ માથાંના બાલ તદ્દન ઢાંકેલા રહે તેમ માંથાનું ઢાંકણ સરખું કરવું, અને પછી વધેલાં ફાંટાતુંટા કપડાંનું ગોળ ટક્યા જેવું કરીને ઝાદ-મર્ગમાં માથાં આગળ તે ટક્યા તરીકે મુકવા તૈયાર રાખવું. ત્યાર બાદ એક મોરદે-શુયાંન માથાં આગળ રહે અને ખીજો પગ આગળ રહે અને ત્યાર બાદ ત્રાંબાનો યા લોખંડનો ખીલો લેઇને શયનાં ડાબા કાન નજદીક જમીન સાથે ખીલો લગાડીને “યથા” ભણવાનો શરૂ કરે, અને તે ખીલાને જમીન ઉપર લાઇને દોરતાં હોય તેમ શયના જમણા હાથ તરફથી ચલાવીને શયની આસપાસથી લાવીને પાછો ડાબા હાથ આગળથી શયના માંથાં સુધી લે. આવી રીતે એક યથા પુરો કરતાં એક “કશ” ખેંચવો. એવા એવા બધા મળીને ત્રણ યથા ભણતાં ભણતાં ખીલો જમીનને લગાડેલો રાખીનેજ આસ્તે આસ્તે ત્રણ કશ સંપૂર્ણ ખેંચવા, અને પછી ખીલો તે શયના માથાં નજદીક સીલ (લાદી) ની નીચે મુકી કશ સામેત કરવા. આ સચકારના કશની બહુ બુલંદ મતલબ છે. ત્યાર બાદ પાછું સગદીદ કરાવીને સચકાર કરનારા સાહેબોએ ત્યાંથી ઘણે દૂર જઈને “સરેશની બાજ” મુકવી, એટલે કે બે યથા, ચરનંમ્ય...સર્વોપદે અખેહેથી છેડે સુધી ભણે. (અભાષ રચેશ્ચ, કેરફેલ મોજદ અને જસમે અવંધહે મજદનો “રામનો ખાસ્તહે” થી “રખેન્તો મધન્યઓમ” સુધીનો ભાગ નહીં ભણવો.) પછી મુંગે મહોંડે પોતાનાં શરીરને નીરંગ લગાડીને ચોખાં પાણીથી અંગોળ કરીને સોજાં કપડાં પહેરવાં.

જેવી ઘેરમાં સચકારની ક્રીયા ઉપર મુજબ પુરી થઇ કે શયને સેવટનું દોખમે-નશીન થાય ત્યાં સુધી ઝાદ-મર્ગનાં મકાનમાં ખસેડવાની તૈયારી કરવી. અસલ જરથોસ્તી દ્યેનના ફરમાન મુજબ ગુજરનારનાં ઘેરમાં ફક્ત સચકારજ થતો હતો, અને ત્યાર બાદ તે શયને એ કામ માટે ખાસ બુદ્ધાં અલાહેદાં બનાવેલાં મકાન—જેને “ઝાદ-મર્ગ” કહેતા હતા—ત્યાં લઈ જતા હતા. આ અસલી ઝાદ-મર્ગ (હાલના નસા-ખાનેહ યા મુંબઇની કુંગરવાડીની બંગલીઓને કાંઇક મળતાં આવતાં મકાનો) એકસ મોહલા-

ઝોના અંતરે રાખવામાં આવતાં, જેમાં શયને મુકવા માટેની કાયદેસરની
 પાવીઓનો તેમજ શીલ યાને પથ્થરોનો તથા ત્યાં કાયદેસર આતશ
 હાજર રાખવા માટે ખુઆનોનો પુરતો અંદોજસ્ત હતો, તેમજ પાયદસ્તે
 જનારાઓની મજલીસ માટે ત્યાંજ તે પાવીઓથી દુર ખાસ સગવડ
 રહેતી હતી, તેમજ કુટુંબ-દોસ્ત આસ્નાવ તેમજ અનનુમનની ઓરતોની
 મજલીસ માટે એલાહેદી સગવડ પણ રહેતી હતી. આ જાદ-મર્ગને હમેશાં
 એ દરવાજા રહેતા હતા, જેમાંના એક દરવાજે શય અંદર લઇ જતા અને
 બીજે દરવાજેથી પાયદસ્ત કાઢવાની ખાસ સંભાળ લેતા હતા. સચકાર થયલાં
 શયને તરતીબથી આ જાદ-મર્ગમાં લાવી, પાયદસ્ત કાઢે ત્યાં સુધી નાની તેમજ
 મોટી યસ્તેગાં (ભોંય આગળનાં ભણતરો તેમજ ગેહ-સારણ) કરવામાં
 આવતાં, અને હમેશાં આ જાદ-મર્ગમાંથીજ પાયદસ્ત અસલ કરવામાં
 આવતી. આ જાદ-મર્ગનો ઉપયોગ શય દોખમે-નશીન થાય ત્યાં સુધીજ
 કરવામાં આવતો. દોખમે-નશીન થયા પછી ઉરવાનની ત્રણ દીવસની સઘળી
 કીયાઓ તે ગુજરનારનાં મકાનમાં સચકારવાળી જગ્યાથી ચોકસ દુર કરવામાં
 આવતી, કારણ કે તે જગ્યાએ રહેલા ચેરાગ આગલ સચકારના કશાની ખુબીને
 લીધે તે ગુજર પામેલું ઉરવાન ચેહારમની આમદાદે અહીંથી અવલમંજલ થાય
 ત્યાં સુધી અણદીક રીતે મુકામ કરીને થોભેલું હોય છે. જાદ-મર્ગમાં ખસે-
 ડવા માટે નસેસાલારો આવીને, પેવંદ થઇને મકાનની બહાર સરોશની બાજુ
 લઇને, ખાંનમાં તે શયને મુકીને માથાંના ભાગ આગલ રહે તેમ બહાર
 કાઢીને જાદ-મર્ગ તરફ લઇ જાય. આ વખતે શયની આગલ આગલ પેલા
 ઘેરનાજ રોશન કીધેલા આતશને આફરગાન્યાનું પેવંદ કરીને એક મોઝેદ
 નવ કદમ દુર પહેલો ચાલે અને શયને જાદ-મર્ગના એક દરવાજેથી
 અંદર લઇ જવામાં આવે અને બાવીમાંના શીલ ઉપર મુકી સગદીદ
 કરવામાં આવે. તેજ વખતે રહેવાનાં મકાનની અંદર જ્યાં શીલ
 (પથ્થર) ઉપર સચકાર કરેલો હોય છે ત્યાં માથાંવાલાં ભાગ આગલ
 એક રોગનનો (ગામનાં ધીનો) ચેરાગ તુરતજ રોશન કરવો અને તે

વપરાયલા શીલને મકાનની બહાર તે નસેસાલારોએ કાઢી નાંખી તેને સારી રવેસે નીરંગથી પાવ કરવો. પછી તે શયને મુકેલી સચકારની જગ્યા ઉપર ઘેરનાંઓએ તાજે નીરંગ છાંટીને તેને તદ્દન એલાહેદીજ રાખવી અને તે જગાની બરાબર ઉપર ચોકસ મુદત લગી કાંઈ પણ ક્રીયા થવી જોઈએ નહીં, કારણ કે વાંદીદાદ, ૩૦ પ; ૪૨ મુજબ જમેસ્તાન (શીયાળા) માં ખીજ હાવનના પાંચ મહીના બરવકતના આવાં મહીનાથી રપંદારમદ મહીના દરમ્યાન દશ દીવસે તે સચકારની ભોંય પાક થાય છે અને હામીન યાને ઉનાળામાં રપી-થવનના સાત મહીના બરવકતના ફરવદીન મહીનાથી મહેર મહીના દરમ્યાન તે સચકારની જગ્યા બરાબર એક મહીને પાક થાય છે. તેથી ભોંય રાખવાની ઉપલી મુદત દરમ્યાન રોજ એકવાર તે સચકારની જગ્યાએ તાજે નીરંગ છાંટી સુકવી કપડાંથી નુછયા પછી પાણી છાંટયા કરવું. હવે, ઝાદ-મર્ગમાં લાશની પાવાંથી ત્રણ કદમ દૂરથી પેલો ઘેરનોજ આતશ રોશન રાખીને ત્યાં “નાની યસ્તેગાંન” યાને ભોંય આગળ લાણુવાનું લાણુતર ચાલુ કરવું. “નાની યસ્તેગાંન” લાણુતી વખતે “રવાનની પતેત” ખીલકુલ લાણુવી નહીં, કારણ કે ત્રણ દીવસ સુધી તેમજ દરસાલ ફરવરદેગાંનના પહેલા દશ દીવસ દરમ્યાન “રવાનની પતેત” લાણી શકાય નહીં, પણ ચહારમને દીવસથી ગમે એટલાં વરસો સુધી “રવાનની પતેત, આતશ ન્યાએશ તથા રાતની સરોશ યસ્ત વડી” એ બધાં ઉત્તમ લાણુતરો રવાનના લાલ માટે છે. નાની યસ્તેગાંન માટે “સરોશ બાજ, ગેહ, દીવસ હોય તો ખુરશેદ મહેર ન્યાએશ, રાત હોય તો સરોશ યસ્ત વડી, આતશ ન્યાએશ, અરદીબહેસ્ત યસ્ત, મોટી હપતન યસ્ત, ખોરદાદ યસ્ત, હોમ યસ્ત, વનન્ત યસ્ત ચાલુ ફરીફરીથી લાશ આગલ લાણુવા જોઈએ. તેમાં પણ અહ્મદ રએશ્ય, કેરકેહ મોજદ, અને જસમે અવંધહે મજદનો ઉપર જણાવેલો વચ્ચો ભાગ નહીં લાણુવો. દોખમે-નશીની પછી આ નાની યસ્તેગાંન પહેલા ત્રણ દીવસ ઘેરમાં સચકારની જગ્યા આમલ તે રવાનની નૈયતે ચાલુ રાખવી બધીજ સારી છે.

ગેહસારણુનો વખત થાય ત્યાં સુધી “ નાની યશ્તેગાન ” ઝાદ-મર્ગમાં ચાલુ રાખવી જોઈએ. ગેહસારણુ કરીને સેજદો કરીને લાશને દોખમે-નશીન કરવા માટે સુરજ અસ્ત પામવા અગાઉ પુરતો વખત મલે તેવી પાકી ગોઠવણુ રાખવી જોઈએ, કારણ કે હાવન રપીધ્વન કે ઉછરન એ ત્રણ ગેહમાંજ ખુરશેદની હાજરીમાં શયને દોખમે-નશીન કરવાનો હોકમ છે, તેથી યનતાં સુધી ટુંકા દીવસોમાં છેક સાંજ પડી જવાનો અને અંધાર થઈ જવાનો સંભવ હોય તો ઉછરન ગેહને બદલે બીજે દીવસે હાવન ગેહમાં દોખમે-નશીન કરવા માટે ગોઠવણુ રાખવી. એક વખત સચકાર ગુજર પામવાનીજ ગેહમાં જો થઈ ગયો હોય તો પછી એ સચકારની ક્રીયાની ખુબી એવી તો ખુલ્લું છે કે દોખમે-નશીની માટે ચોક્કસ અપવાદો સીવાય દોડાદોડ કરવાની ખાસ જરૂર નથી.

હવે ગેહસારણુનાં વખત અગાઉ જે નસેસાલાર સાહેબોએ નાહી-ઘોષ્ટને ફક્ત નીરંગ લગાડીને કુસ્તી કરીને હાથે પગે તમામ ઢાંકણુ રાખીને ફક્ત આંખ, નાક અને ચહેરાનો ભાગ ઉઘાડા રહે તેમ સફેદ પોશાકમાં સજ થઈને જેઉ સાહેબોએ પેવંદ રાખીને સરોશની બાજ “ અપહે ” સુધી બહાર લેવી, અને પછી ગ્યાંન લેઈને ઝાદ-મર્ગમાં જે દરવાજેથી શય અંદર લઈ જવામાં આવ્યું હતું તેજ દરવાજેથી દાખલ થવું. એજ મુજબ ખાંધ્યાઓએ પણ તૈયાર થઈને ઝાદ-મર્ગનાં મકાનની બહાર થોભવું. આ ગ્યાંન અગાઉથી તરાથી સાફ થયેલી અને નવી હોય તો સરોશ બાજથી ઈંખલેલી હોવી જોઈએ. તે ગ્યાંનને શયની સમાંતર થોડાં પગલાં દૂર મુકીને પછી જેઉ નસેસાલાર સાહેબોએ ગ્યાંનની આસપાસ સચકારના વખતની માફક પેલા ખીલાથી ત્રણ “ યથા ” સાથે ત્રણ કસ ખેંચવા, અને ગ્યાંનની અંદર નીચે ચાદર યા પીછોડી જાડી ડબલ પડતી મુકીને બાજમાં અર્ધેમ ભણવાના ચાલુ રાખી ગેહસારણુના ખ્યાલાતમાં તેઓએ ખેસવું. હવે પહેલાં સમીદ કરવો. ત્યાર બાદ બહાર કુસ્તી

પાદ્યાવ ક્યાં પછી જાદ-મર્ગમાંની લાશથી નવ કદમ* દુરથી બે મોબેદ સાહેબો પેવંદ થઇને ગ્યાંન ઉપર નજર રાખીને આ કેતાબમાં જણાવ્યા મુજબ ગેહસારણાંની સરોશની બાજુ લેઇને ગેહસારણાંનું લણતર શરૂ કરે, અને ગાથાના ૩૧ મા હાતા ૪ થા ફકરામાં “વરેદા વનએમા દુન્નેમ્” શબ્દો લણી રહ્યા પછી પીઠ ફેરવીને ખ્યાલાતમાં તેઓ ઉભા રહે તે વખતે સગદીદ કરાવીને બેઠી નસેસાલાર સાહેબો સાથે ઉભા થઇને સીલ (લાદી) ઉપરથી અદબ આદબ સાથે આસ્તે રહીને લાશને ઉંચકીને ગ્યાંનમાં સંભાળથી મુકે, અને પછી મોબેદ સાહેબો પાછા ફરીને તે શયનાં મહોંગાં તરફ નજર રાખીને બાકીનું ગેહસારણું પુરૂં કરે. તેટલાં નસેસાલાર સાહેબો ગ્યાંનની ઉપરની જાડી ચદરો (ચદરણી) અપ્પેમના કલામ સાથે બાંધવાનું કામ કરયા બાદ, અને સેજદા માટે ફક્ત શયનું મહોલું ખુલ્લું રાખી બેસી રહે. ગેહસારણું ખતમ થયા બાદ પાછો સગદીદ કરવો. પછી મીજલસમાં પધારનારા મરદો તથા ઓરતો ત્યાં અદબ આદબથી અને શાંતીથી તે શયના રવાનને સેજદો કરી શાંતીના “અપ્પેમ” ના વીચાર ફેંકે. સેજદો પુરો થયા પછી ગ્યાંનને બરાબર ચદરોથી સંપુર્ણ ઢાંકી લે, અને ગ્યાંનને જાદ-મર્ગનાં મકાનના બીજા દરવાજામાંથી બહાર લેઇ બાદ, અને બધા નસેસાલારો અને ઉંચકનારાઓ બાજુમાં “અપ્પેમ” લણતાં ગંભીરાઇથી રસ્તો કાપે. તેટલાં લાશના સીલને બીજા બાંધ મારનારા સાહેબો બહાર કહાડીને મુકે, અને ગ્યાંનની જગ્યાથી તે સીલની જગ્યા ઉપર તથા છેક બહાર સીલ ઉપર સારી રવેશે ગામુતનો છંટકાવ ઘેરનાં કોઇ આદમીએ ક્યાં પછી ત્યાં મળેલી અનજીમનના જે સાહેબોએ પાયદસ્ત કરવી હોય તેઓ પુર તાજીમ-તવાજીથી પાયદસ્ત કરે, એટલે કે કુસ્તી કરીને સરોશની બાજુ “અપહે” સુધી લઇને બંને જન પેવંદ થઇને સુન ધરીને એટલે કે મુંગે મહોંડે “અપ્પેમ” લણતાં લણતાં ગુજરેલાં ઉરવાન તરફનાંજ મીશ્રમાં પુર મોહબત અને માનથી મશ્ગુલ રહીને ધીરે ધીરે

* મુંબઈમાં એક કદમ આશરે ૩૧) ફીટનું થાય છે. કદમ માપવાની ખાસ રીતી છે.

રસ્તો કાપે. આ પાયદસ્તની મીજલસમાં શયની પાછલ ઓઠાંમાં ઓઠાં
 ૪૫ કદમ દુર પહેલાં ગેહસારણાવાળા મોબેદો ચાલે અને તેઓ બાજમાં
 ફરીથી બીજું ગેહસારણું લણુતાં લણુતાં રસ્તામાં ચાલે, જેઓની પાછલ બીજી
 મોબેદની એક જોડ ચાલુ “યસ્ત હપતં ઘઢાઈતી” યાને મોટી હફતન યસ્તના
 કલામ લણુતાં પાયદસ્ત કરે જેમાંનો “ચાતુ શુ” નો કરદો ખાસ
 સાત વાર પઢે, અને તેની પાછલ ઉપર મુજબ આખી અનજુમન મુનમાં
 અર્ધમ લણુતાં પાયદસ્ત કરે. વળી આ અનજુમનની પાછલ યસ્તેકુસ્તીઆંન
 નોકરો ઝાદ-મર્ગમાં હાજર થયેલી મીજલસ તરફનું સુખડ-લોખાંન દોખ-
 માની સઘડીને પુગાડવા માટે લઈ જતાં ઉપર મુજબ પાયદસ્ત કરે.
 વળી શયની આગલ નવ કદમ દુર એક યસ્તેકુસ્તીઆંન નોકર સગનો
 ખોરાક અને સુખડલોખાંન લઈને પહેલો ચાલે. આ પાયદસ્ત અગાઉ
 પુર ગંભીરાઈથી અને ધીરેથી અદબ-આદાબથી તરીકત જળવીને ચલી
 હતી, અને હાલની માફક શયની લગેલગ રહેવાની દોડાદોડી કરતા હતા
 નહીં. આ પાયદસ્ત કરતી વખતે નસેસાલારો રસ્તામાં ઉભા રહીને
 જ્યારેથી ખાંધ બદલે કે તુરત પેલી પેશ મોબેદોની જોડ એકદમ ઉભી
 રહી જતી અને ૪૫ કદમનો કાયદો જળવતી, જેથી હમરીત યા પતરીત
 રીમની લાગુ નહી પડે. આજે તો એક મરણુ વખતે બેહેદીનો તથા મોબેદો
 સુદાં અને વાપરવેશની તમામ ચીજો પણ નસાની આલુદગીથી તદ્દન રીમન
 થઈ જાય છે, જેનું કશું ભાન પણ કાઢીને નથી. અગાઉ તો જેટલો રસ્તો
 પાયદસ્તનાં કામમાં આવતો, તે રસ્તાને શય લઈ જતાં લાગેલી રીમની દુર
 કરવા માટે, વંદીદાદ, ૩૦ ૮; ૧૬ મુજબ સગદીદને લાયકના કુતરા-
 ઓ જેઓ કાંઈથી કુદરતી કે હસ્તકૃત ખોડખાપણુ વગરના (દાખલા
 તરીકે કાન કે પુછડી કાપ્યા વગરના), આફ-યસ્મ એટલે
 આંખની ઉપર બે ખીખાં ધાજાં સાથના, ૨૦ થા ૨૧ તખનાં
 “વીસ-હાશન” જાતના કુતરાઓ મારફતે ત્રીએ મુજબ તે વખતે

રસ્તો નસાની રીમનીથી પાક કરતા : ઝાદ-મર્ગથી દોખમાનું જોટલું છેડું હોય તેનો હીસાબ કાઢીને, એ-ત્રણ યા વધુ કુતરાઓને સાંકળે આંધીને ખસ્તે-કુસ્તીઆં નોકરો પોતપોતાનાં છેટાં પર ત્રણ ત્રણ વાર તેઓને દોડાવતા, જેથી કુતરાઓની આંખમાંના મેગ્નેટીક પ્રવાહોથી તે રસ્તાને લાગેલી દરજીએ-નસુ કપાઈ જઈ રસ્તો જલદીથી જરથોસ્તીઓના વપરાસ માટે લાયક થતો હતો. રસ્તો આવી રીતે પાવ થયા પછીજ પેલી પાયદસ્તે ગયેલી અનનુમન દોખમે-નશીની પછી તે રસ્તે ગુજરનારનાં ઘેર સુધી પાછી ફરતી, જે વખતે તેઓ “યથા” ના કલામ ભણતાં ભણતાં ચાલતા.

હાં એક ખીના ઉપર ખાસ ફરીથી ધ્યાન ખેંચવાની જરૂર છે કે નસે-સાલારો આંખ્યાઓ તેમજ સચકાર કરનારાઓએ એક વાર “સરોશની બાજ” લીધા વધી ખીલકુલ મહોડું ઉંઘાડીને વાત કરવી નહીજ જોઈએ અને હસી-મશ્કેરીથી તદ્દન બાજ રહી, પ્રસંગને અનુકુળ ગંભીરતા જળવવીજ જોઈએ. એજ પ્રમાણે ગેહસારનારા મોખેદ સાહેબોએ તથા પાયદસ્ત જનારા સાહેબોએ પણ “સરોશ-બાજ” લીધા પછી વાત કઠોર્ષી કરવી જોઈએ નહી પણ બધાંઓએ મરણની ગંભીરતાનો હમેશાં ખ્યાલ રાખીને એટલો વખત મુન (ચુપકીદી) ખાસ ધારણ કરવી, અને પાયદસ્તની તરીકતનાં પોતપોતાનાં ભણતરમાં મશ્ગુલ રહેવું. વળી ઝાદ-મર્ગની મીજલસમાં આવનારાં મરદો તથા બાનુઓએ પણ ખીજાં ત્રીજાં ટાહેલાં મારવાથી દૂર રહેવાની જરૂર છે, અને ફક્ત ગેહસારણાના ખ્યાલાત યાને વિચારોમાંજ મશ્ગુલ રહીને તે ગુજરનાર રવાન તરફની ફરજ બજાવવા તેઓ ખાસ બેગાં મળ્યાં છે તે ગંભીર અવસર અને મરનાર તરફની સાચ્ચી ફરજનો ખ્યાલ રાખીને તેવા ખ્યાલાતમાંજ ગુંટાયલા રહેવાથી ખુદ પોતાને તેમજ તે રવાનને ઘણો ફાયદો કરી શકશે. વળી મરનારનાં બહાલાંઓએ તેનાં હીતને ખાતર રૂદ્ધ તેમજ વિલાપ કરવાથી બાજ રહેવું.

હવે, દોખમાની નજદીક આવી પુગતાં, તે શબને છેલ્લો સેજદો કરવાની ખાસ બનાવેલી પાવીમાં નસેસાલારો મુકે, અને શબનો ચહેરો ખુલ્લો કરે. આ પાવી એવી રીતની હોય છે કે દોખમાને છેટેથી એક અમુક જગા ઉપર, જ્યાં રહે અને બધાને શબ દેખાય તેટલી પથ્થરની ખાસ ઉંચી બેઠક બનાવેલી હોય છે અને તેને તમામ ફરતો ઓઝાંમાં ઓઝાં નવ કદમ દુર (એટલે કે મુ'બધમાં આશરે ૩૨ ફીટ દુર) પથ્થરની બેઠી દેવાલનો ઘેરાવો કરેલો હોય છે, જેની બહાર બધા પાયદસ્ત કરનારાઓ મોબેદો સીવાય ફરતા ઉભા રહી જઇ તે જ્યાંમાંનાં શબને દુરથી અર્પેમ સાથે સેજદો કરે છે. પણ તેટલાં પેલી મોબેદોની જોડથી જે રસ્તામાં મોટી યસ્તેગાંન યાને ગેહસારણું નહીં પુરું થયું હોય તો તે પાવીથી છેક ૪૫ કદમ દુર આખી અનજુમને પહેલાં થોભી જવું અને ગેહસારણું ત્યાં ખતમ કરી બધા મોબેદ સાહેબો સઘડી તરફનો રસ્તો લે, જ્યારે બાકીની અનજુમન પેલી પાવીથી નવ કદમ દુર ઉપર મુજબ ઉભા રહીને રવાનને સેજદો કરે. ત્યાર બાદ તે શબને સેવટનું સગદીદ કરાવી ચદરો ઢાંકી દઇ નસે-સાલારો તેને દોખમાની અંદર લઇ જાય. આ દોખમું તાણો પુરવાની તેમજ ઇજવાની ક્રીયાને લીધે ગ્રાશેકી આલુ-દગી દુર કરવામાં બહુ કવી (અસરકારક) થયલું હોય છે. શબને દોખમાની પાવીમાં ઘટતી તરતીબથી મુક્યા પછી તેમજ તે ઉપરનાં ઘટતાં કપડાં ચીરીને શબને પક્ષીઓ લક્ષ કરી શકે તેમજ તડકા લાગી શકે તેવી રીતે ખુલ્લું કર્યા પછી જ્યાં લઇને નસેસાલારો બહાર આવે ત્યારે દોખમે-નશીનીની ક્રીયા ખતમ થાય છે. ત્યાર બાદ નસેસાલારો-ખાંધ્યાઓ ઘટતી તરતીબથી પોતાનું રીમન યા સાદું નાહાન લેવાની તૈયારી કરે, જ્યારે પાયદસ્તે ગયલી અનજુમન સરોશની બાજુ પેલી છેલ્લા સેજદાની પાવી આગલ મુકીને દોખમનો નમસ્કાર કરે, અને ફક્ત નીરંગથી હાથ મોંઢકું ધોઇ અહુરમજદ બોદાએની પાજંદ નીરંગથી બે બધા અને એક અર્પેમ

લણીને કુસ્તી ખતમ કરે. ત્યાર બાદ, સધડી આગલ રહેતી નાહનીઓમાં નીરંગ-રેતી લગાડીને ગોસલ ઉતારીને નાહવાની બાજથી તન પાક કરે, અને પાછા ફરવા આગમય સધડીનાં આતશે-દાદગાહ ઉપર જે સુખડ-લોખાંન પોતાનાં બસ્તે-કુસ્તીઆંન નોકરો પાસે આગમયથી મોકલાવેલું હતું તે તે ઉરવાનની નૈયતે ચઢાવે. પછી પાયદસ્તે ગયલી અનબુમન ઉપર જણાવી ગયા મુજબ જે રસ્તો સમીપથી પાવ થયેલો છે તે રસ્તે પહેલાં ઉરવાનનાં ઘેર તરફ નીચે મુજબ પાછા ફરે, (તેઓનાં આંગના ઉતારેલાં અને ઘોષ કાઢેલાં કપડાં નોકરો લઈ આવે.) પાયદસ્ત કરનારાઓ સધડીમાં સુખડ ચઢાવી બહાર આવી ગુજરેલાંનાં ઘેર તરફનો રસ્તો લેતાં થોડાએક કદમ ચાલીને જમીન સુન્નરે, એટલે કે જમણે હાથે કપડાંનું પેવંદ કરીને તે હાથ જમીન ઉપર મુકે અને જમણા પગનું ગુંઠણ જમીન ઉપર મુકીને એક યથા પડે. આ પછી ત્રણ કદમ આગલ ચાલીને ફરી બીજી વાર એમજ પેવંદ જમીન-સુધરીને એક યથા પડે. ફરી ત્રીજી વાર એજ રવેશ ચાલી એક યથા પડી રહ્યા પછી સરોશ બાજ “અપહે” સુધી પડીને ચાલુ મુનમાં યથા પઢતાં પઢતાં ગુજરનારને ઘેરે જાય. ત્યાંએ સરોશની બાજ મુકીને એકબીજાને હમાજોર થઈને પોતપોતાને ઘેરે યા કામેકાજે જાય. આવી રીતે “પાયદસ્ત” ની અસલ તરીકત છે, જે ગંભીરાઈથી બજાવનારને દરેક કદમે બહુજ સવાબ લાગે છે એમ જણાવ્યું છે, કારણ કે ગુજરનારનાં રવાન ઉપર શખને હવામાંથી ડિંચકી લઈ હાલતાં હાલતાં પસાર થતાં જે દરજે-નસુશ અને ગાશેકી ગલબો વધવા પામે છે, તેને પેવંદથી*

* એજ કારણને લીધે ગેહસારણ લણાયા પછી ગ્યાનમાં મુકેલી લાશને ખાંધાઓના ખભાં ઉપરજ લઈ જવી જોઈએ, અને ગાડીમાં મુકીને નહીજ લઈ જવી જોઈએ. આદમીની અંદર જે “આતશે-વાહુક્યાન” નામની મેગનેટીક

(કુટનોદ ચાલુ.

પાયદસ્ત કરનારાઓ પોતાનાં જીવતાં મગનાટીસનાં વધારી દીધેલાં બળથી જમીનની આરમ્ભતી (એટલે Terrestrial Magnetism) માં જોડાયેલી ખેંચાવી દે છે. આવી રીતે પાયદસ્ત કરનારાઓ ગુજરેલાં રવાનને નસાની આલુદગીથી બહુ રાહત આપતા હોવાથી તે રવાનની દહમ-આક્રીતી તેઓપર ઉતરે છે, એટલુંજ નહીં પણ નસાની આલુદગી હવામાં ફેલાઇને કુદરતની પેદાયશોને નુકસાન કરતાં અટકી જાય છે. આને લીધેજ પાયદસ્તની ક્રીયાની મોતેબરી વધી જાય છે. પેલા ઘેરના સગદીદના કુતરાને તેમજ રસ્તા માટે વાપરેલા કુતરાઓને માટે લીધેલો નાન-શીર (રોટી-દુધ) નો ખોરાક તેઓના નોકરો (સગ-હમાલો) ખવાડે.

હવે આની ગમ ઘેરનાં બાનુઓ અને મરદો જેઓ ત્યાં રહેલાં હોય તેઓ પોતે ગોસલ ઉતારી સરોશની કુસ્તી કરીને, પેલાં ઝાદ-મર્ગમાં શબની જગા આગલ—કે જે જગા અને શીલ પણ પાયદસ્ત પછી નીરંગથી પાક કરેલાં હોય છે—અને જ્યાં પહેલેથીજ ઘેરનો આતશ બુઆનપર રોશન રાખેલો હોય છે ત્યાં જઈને તે આતશપર સુખડ-લોખાંન મુકે, અને તે ગુજરેલાં ઉરવાને આખી જીંદગીમાં કીધેલી કાર-દાનીની સજા-જજ્જના મીઠા તેઓ નીચે મુજબ ફેંકે, કે

“કેસાસને કાયદે દરેક જીવમમાંથી સીલસીલાબંદ થતા આવેલા ગુનાહોથી (ફલાંન ખીન યા ખીન્ટ ફલાંન) ઉરવાન કુદરતના ઇનસાફને કાયદે અને પેગામ્બર સાહેબે શીખવેલી યસ્ન (ક્રીયાઓ) ને કાયદે, જે

[પાને ૬૭ થી કુટનોટ ચાલુ.]

ગતી કાર્ય કરે છે તે “આતશે વોહુક્યાન” વાળાઓએજ મેહસારણું લખા-ચલી લાશ સાથની બાનને ખલાં સાથે પેવંદ આપીને ઉચકવી બેઠાં, જેથી કરીને ઉપર જણાવ્યું છે તેમ હવામાંથી બાન પસાર થતી વખતે દરેકે નમુશ-નો જોશ વધવાને બદલે ઉચકનારાઓના “આતશે વોહુક્યાન” મારફતે નીર-સુલ થઈ જઈને જમીન તરફ જઈથી ખેંચાઈ (conducted) જાય છે.

એ ઉરવાન “સગ્ન” ને જગતું એટલે બદ કરણીને લીધે આ દુન્યામાં પાછું જન્મવાનું હોય, તો તેની સગ્ન યાને પાદક્રાસમાં તેને તસલ્લી યાને રાહત મળે, અને જો “જગ્ન” નું હોય એટલે કે પોતાની શાદ કારદાનીને લીધે અહીં નહીં પાછું જન્મતાં પોતાનો “પાદ-દહીશને” (નજરચુકોનો બદલો) વરજમી ઉપર ભોગવીને પણ આગલ વધનારું હોય, તો તે પોતાનો “હમ-એહેરે” લખને આગલ વધે!”

ઉપલા મીથ્ર રૂલાંનનાં લોખાન વખતે પણ હમેશાં કરી શકાય છે.

હવે પેલાં આતશનાં પાતરાંને ઝાદ-મર્ગમાંથી લાવી પોતાનાં ઘેરમાંની સંચકારની જગ્યા અગલ રાખેલા રોશન ચેરાગની બાબુમાં મુકીને તે જગ્યા આગલ ત્રણ દીવસ સુધી આતશ એસમ-મોએથી ચાલુ રોશન રાખે. વળી ત્યાં મુકેલા ચેરાગની બાબુમાં એક ચોખ્ખાં “આમે-રવા” થી ભરેલો બેહરેલ યાને કળસ્યો પેવંદથી પીતલની આરનીપર મુકે અને તેની ઉપર ઝુલ્યામાં ગુલ યાને ઝુલો રાખે. આ પાણીનો કળસ્યો અને ગુલ (ઝુલો) જ્યાં સુધી ઉપર મુજબ ભોંય રાખી હોય તેટલી મુદત દરમ્યાન રોજ તાજાં સદવારનાં બદલ્યાં કરવાં. વળી ત્રણ દીવસ સુધી મરનારનાં ખેશ કુટુંબીઓ, મરનારનાં કુટુંબને ઘેરે તોશો પુગાટે એટલે રાધેલું બાતું મોકલાવ્યા કરે, કારણ કે ઘેરનો આતશ તો ત્રણ દીવસ સુધી મરનારની ક્રીયા માટે Reserved એલાહેદો કરવામાં આવે છે.

આ ઉપર જણાવેલી તરતીઓ કાંય પાળવી જોઈએ, અને તેમ અમલ કરવાથી શું શું ફાયદા થાય છે, એ બાબદ વધુ ધ્યાન આપવા જોગ છે જે કોઈ ભવિષ્યના પ્રસંગ ઉપર ખુદાના ચાહવાથી રાખીશું. તેટલાં, ગુજરવાની ધડીથી તે સેવટની પાયદસ્ત તથા દોખમે-નશીનીને લગતી અગત્યની અસલ તરતીઓનો આ નાનકડી કેતાબમાં કીધેલો પહેલ-વહેલો મખજન દરેક સાચ્યા, અસલ તરીકતોને સંગીન રૂપમાં જળવાયલી જોવા ચાહનારા જરથોશ્તી ભાષ બેહેનોની પસંદગી પામશે,

એવી આ કમતરીન લખતાર આશા રાખે છે. ખુદા કરેને
 દીન આપનને લગતી દરેક બાબદમાં હમદીનો પોતાની કામેલ મગજ-
 શક્તિથી સમજીને તે મુજબ અમલ કરવાને પોતાની જાનફેશાની અને
 ખેતેકાદ બતાવતાં રહે એવી દુવા આમીન થાઓ ! જેથી કરીને હમદીનો આ
 દુન્યામાં જન્મ લેવાની ખુલદ મતલબ પાર પાડીને ચાલુ જન્મ-મરણના
 ફેરાઓમાંથી યાને કે “તનાસખ” માંથી મુક્ત થઈને હમેશની નાઝી
 યાને રવાન-ખોખતગીનું અમરગીનું સુખ અને ખરી મીનોઈ ખુશાલી
 મેળવવાને લાયક થાય ! આમીન ! આમીન !! આમીન !!!

નોંધ :

[આ ચોપડી મુક્ત વહેંચવામાં આવે છે. જેઓને જોઈતી હોય
 તેઓએ પોસ્ટેજનો એક આનો મોકલી એરવદ ફીરોજ, શાપુરજી
 મસાની, સોલીસીટર, ૩૭૫, હોર્નબી રોડ, કોટ, મુંબઈ, યા તો
 આનરરી સેક્રેટરી, પારસી વેજીટેરીયન એન્ડ ટેમ્પરન્સ સોસા-
 યટી, ૧૧૪-૧૧૬, પારસી બજાર, કોટ, મુંબઈને સરનામે
 જંગાવી લેવી.]

